behrengi

İNATÇI KEDİLER

ÇEM YAYINEVİ ÇOCUK DİZİSİ

ÇOCUK KİTAPLARI

ARKADAŞ KİTAPLAR
Cem Yayınevi Çocuk Dizisi
Ankara Caddesi 40, kat 2, Cağaloğlu
İSTANBUL

Basıma hazırlayan: Erdal Öz / Türkçesini gözden geçiren: Adnan Özyalçıner / Dizim ve Prova: Özal Basımevi / Ofset filmler: Ebru Grafik / Kapak basımı Reyo Ofset / Basım: Yazır Basımevi, 1978, İstanbul

behrengi

İNATÇI KEDİLER

çocuklar için masallar

Türkçeleştiren
AYDIN TEBRİZİ

Resimleyen
TURGUT KESKİN

Sevgili çocuklar.. Artık Behrengi adını hepiniz biliyorsunuz. Komşumuz olan İranın Azerbaycan kesiminde doğup büyümüş devrimci bir yazar. Yazdığı sayısız masallarla, öykülerle, haksızlığa, yoksulluğa başkaldırrnış yiğit bir usta. Çok genç yaşında öldürülüyor. Bıraksalardı da yaşasaydı daha kimbilir ne güzel kitaplar yazacaktı sizler için. Ama görüyorsunuz, öldürülmüş olsa bile, yazdıkları yaşıyor. Arkadaş Kitaplar dizisinde, bu usta yazardan pek çok kitap yayımladık. Okumadıysanız ne yapın edin, bu kitapları kesinlikle bulun okuyun. Çok seveceksiniz. O birbirinden güzel masalları, öyküleri bir solukta okuyup bitirdikten sonra, inanın, bu kitaplardan sizde çok şey kalacak. Kişiliğinizi bulacaksınız. Daha bilgili, daha namuslu, daha onurlu, daha yiğit, daha yurtsever olacaksınız. Arkadaşlarınızı daha çok sevecek, insanları daha kolay anlayacak, dostunuzu düşmanınızı daha çabuk tanıyacak, çevrenizde olup bitenleri daha iyi kavrayacaksınız. **Behrengi**'nin kitaplarını okuduysanız, okumayan arkadaşlarınıza da okutun. Göreceksiniz, onlar da, bu kitapları okuduktan sonra değişecek, onlar da sizin gibi olacaklar. Aranızdaki arkadaşlık, dostluk, kardeşlik, sevgi bağları daha da güçlenecek. Çünkü **Behrengi,** okuyanda sevgi yaratan bir yazar. **İnatçı Kediler**, bu usta yazarın kışa masallarından oluşan bir kitap. **Behrengi**'nin yazar olarak ilk yazdığı masallar bunlar. Okuyunca bir düş dünyasında gezeceksiniz. Çok seveceğinizi umuyoruz.

Arkadaş Kitaplar

BAŞKAN KEÇİ

Bizim köyde bir Hacı Mehdi vardı. Birgün bu Hacı Mehdinin keçisinin bulaşıcı bir hastalığa yakalandığını duyduk. Hacı Mehdi, zavallı keçisini tuttuğu gibi doğruca bir dağbaşına götürüp bıraktı.

Bu bulaşıcı hastalık, başka hayvanlarda da görüldü. Önce komşu köyün muhtarı Salak Mirzanın kuzusu, ardından bizim Hacı Kasımın iti, sonra da Meşe Mehmet Hasanın danası hastalandı. Onları da götürüp dağın başına bıraktılar.

İşte bu dört hayvancık, keçi, kuzu, it, dana, bırakıldıkları o dağbaşında birbirlerini bulup hemen arkadaş oldular. Ne buldularsa birlikte yediler, nerede akşam olduysa orada

birlikte uyudular. Bu yüzden de güçlendiler, şişmanladılar. Dağın tertemiz havası, doğanın bin türlü otu, çiçeği onları tutuldukları o amansız hastalıktan da kurtardı. Sonunda hepsi iyileştiler.

Bir gece bir tarlada oturmuş konuşuyorlardı. Bir ara uzakta parlayan bir ışık gördüler.

Keçi, içini çekti,

— Ah, şimdi bir nargile olsaydı da içseydim, dedi.

Keçi, başkanlarıydı. Onu başkan seçmişlerdi.

— Bundan kolay ne var Keçi kardeş, dediler.

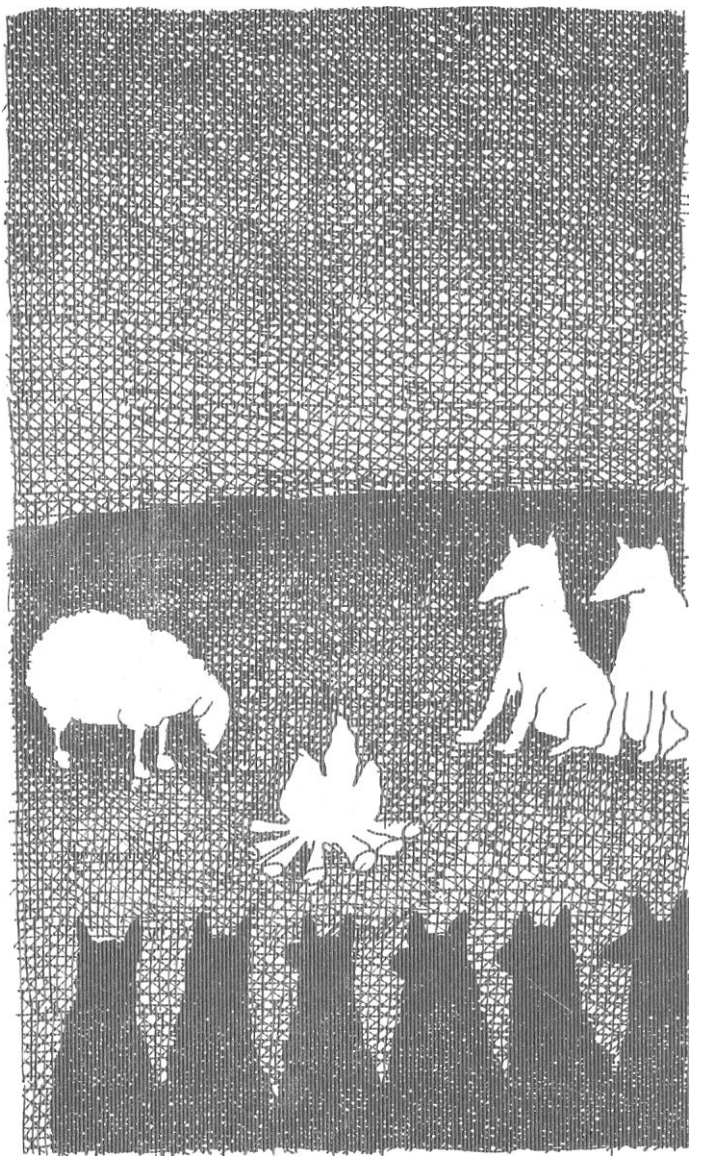
— Ben su ararım, dedi İt.

— Ben de tütünü, tömbekiyi bulurum, dedi Dana.

— Ben de ateşi getiririm, dedi Kuzu.

— İşte al sana nargile, dediler.

Kuzu, hemen ateş aramaya çıktı. Gide gide ışığın olduğu yere vardı. Bir de ne görsün. Ohooo. Tam oniki tane kurt, bir ateşin başına çember olup oturmuşlar, ısınmıyorlar mı. Bunu gören kuzunun önce ödü koptu. Ama elinden ne gelirdi. Kurtlar kendisini görmüşlerdi. Sesi titreye titreye,

— Selam kurt kardeşler, dedi.

Kurtlar, keyifle,

— Oooo, selam Kuzu kardeş, dediler. Senin yolun buralara düşer miydi böyle?

— Kuzu, korka korka,

— Şeeey, dedi, sizden biraz ateş istemeye gelmiştim de.

— Ne yapacaksın bakalım ateşi?

— Hiç. Bizim Keçi arkadaş istemişti de.

— Keçi arkadaş mı istemişti? Canım hele gel şöyle otur biraz. Yorgunluğun geçsin, ateşi sonra alırsın, dediler.

Kuzu, gidip yanlarına oturdu.

İçlerinden biri,

— Eee, ne bekliyoruz? dedi.

Ötekiler,

— Dur, dediler. Biraz sabırlı ol. Öteki de gelecek.

— Öteki de kim?

— Kim olacak, Keçi.

Onlar orada ateşin çevresinde oturadursunlar, ötede Başkan Keçinin beklemekten canı sıkılmıştı. Kuzu kardeş dönmemişti.

Başkan Keçi, Danaya döndü,

— Dana kardeş, dedi. Sen kalk bir bak bakalım, Kuzu kardeşin başına bir iş gelmiş olmasın.

Dana, oturduğu yerden kalkıp yavaş yavaş uzaklaştı. Kurtların yanına yaklaştığında on iki kurdun zavallı Kuzu kardeşi ortalarına alıp oturduklarını gördü. Korkudan titremeğe başladı. Ama belli etmedi. Kuzuya kızarak,

— Ulan eşşekoğlueşşek, dedi. Seni buraya niçin yolladığımızı unuttun mu? Buraya ateş almaya mı geldin, yoksa bu beylerle oturup söyleşmeye mi? Hadi yallah! Kalk bakalım! Önüme düş de gidelim burdan. Keçi kardeşin nargile zamanı geldi de geçiyor.

Kurtlar,

— Boşu boşuna sinirlenme Dana kardeş, dediler. Hele otur, biraz soluk al.

Dana, korkusundan bir sev diyemedi. Gidip kurtların ortasına oturdu.

Kurtlardan biri,

— Daha ne bekliyoruz? dedi.

Ötekiler,

— Acele etme, dediler. Acele etme bakalım, şimdi bir tanesi daha gelir.

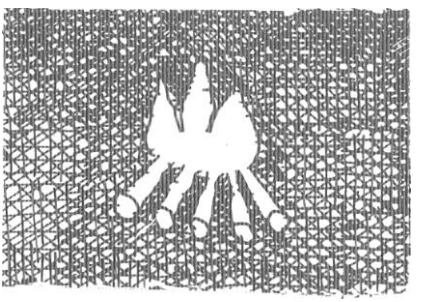
Keçi, nice beklediyse de Kuzu kardeşle Dana kardeşten hiçbir haber çıkmadı. Köpeğe,

— Haydi İt kardeş, dedi. Kalk git şunların arkasından. Ne olmuş bak.

Köpek, kalkıp gitti. Kurtların yanına

yaklaşınca ne görsün? Oniki kurt, Kuzu kardeşle Dana kardeşi ortalarına alıp oturmuşlar, konuşmuyorlar mı? Onları öyle görünce korkudan titredi köpek. Ayakları birbirine dolandı. Ama belli etmedi. Öfkeyle bağırdı:

— Hey! Size söylüyorum kardeşler! Meğer Keçi kardeş, sizleri ağalara beylere gece oturmasına yollamış. Bir de hah hah diyerek gülüyorsunuz. Hiç utanma yok mu sizde? Kalkın önüme düşün, gidelim. Keçi kardeşin nargile vakti geldi de geçiyor bile.

Kurtlar,

— İt kardeş, diye seslendiler. Ne diye boşuna üzüyorsun kendini. Bu zavallıların hiçbir suçu yok. Sen de biraz oturup dinlen. Sonra gidersiniz.

İt de korkusundan hiçbir şey söyleyemedi. Gidip arkadaşlarının yanına oturdu.

Keçi, İtten de bir haber alamayınca kendisi kalkıp yola düştü. Işığın geldiği yöne doğru yürüdü. Yolunun üstünde bir kurt ölüsüne rastladı. Kurdun ölüsüne öyle bir boynuz vurdu ki boynuzlarını leşin karnına geçirdi. Böylece kurdun ölüsü boynuzlarının üstünde asılı kaldı. Bu da keçinin pek hoşuna gitti. Öylece, boynuzlarında asılı kalan kurdun ölüsüyle, yolunda yürüdü. Işığa yaklaşınca on iki kurdun zavallı arkadaşlarını çevreleyip oturduklarını ve ağızlarının suyunun aktığını gördü. Arkadaşlarına kızarak,

— Ey ahmaklar! diye bağırdı. Sizi ateş getiresiniz diye yolladım ben, beylerle oturup laklak edesiniz diye değil!

Kurtlar,

— Aman, kendine gel, sinirlenme Keçi kardeş, dediler. Sen de otur dinlen biraz. Rahatına bak.

Keçi, durumu hiç beğenmedi. Yüzünü kurtlara dönerek hepsine birden sövüp saymaya, ağzına ne gelirse söylemeye başladı.

— Budala, pis moruklar siz de, dedi. İyi ki burada karşılaştık sizinle. Babanız bana yirmi tane kurt borçluydu. Yedisini yedim. Biri de boynuzlarımın üstünde duruyor işte. Geriye kalanlar da sizlersiniz. Kaçmayın da

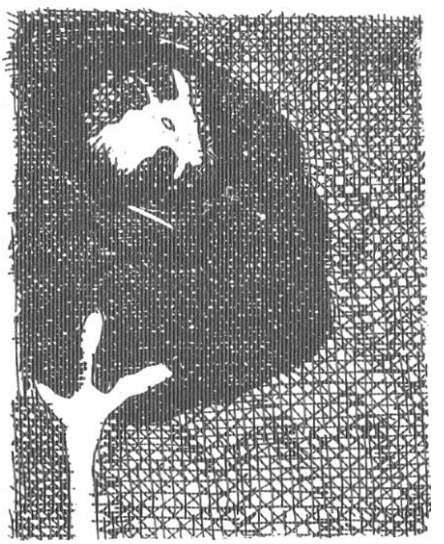
sizi de yakalayıp yiyeyim! İt kardeş, yakala şunları hemen, kaçırma şu korkakları.

Kurtlar, bu sözleri duyunca iki ayaklarına ikişer ayak da borç alıp kattılar, kaçtılar. Öyle kaçtılar, öyle kaçtılar ki, rüzgâr bile arkalarından yetişemezdi. Onlar, tabana kuvvet kaçarken, köpek de,

— Şimdi parçalarım ha! dercesine havlayıp duruyordu.

Keçi, arkadaşlarını aldı, eski yerlerine döndüler. Arkadaşlarına,

— Kurtlar, bu gece bizi rahat bırakmazlar, dedi. Onun için gidip bir yere gizlenelim.

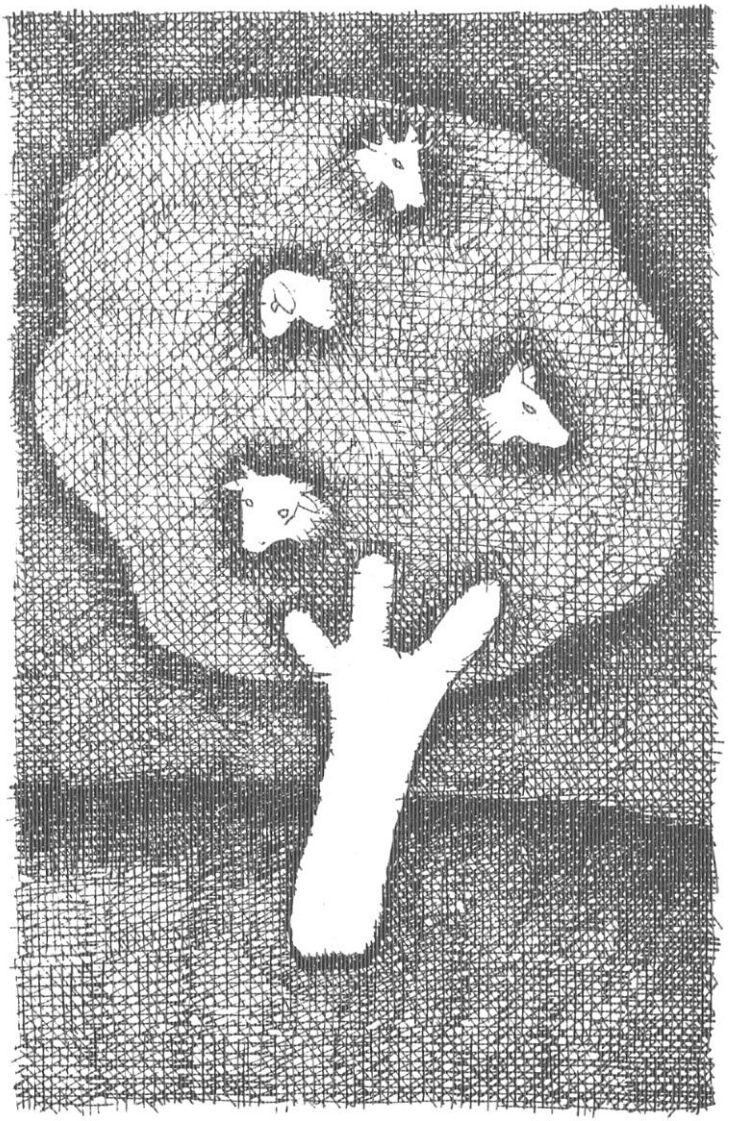
Bir çınar ağacı buldular. Keçi, ağacın en tepesine tırmanıp oturdu. Köpek onun ayağının altındaki dala, kuzu da köpeğin ayağının altındaki dala yerleşti. Dana, ağaca çıkmak için ne kadar uğraştıysa da beceremedi. En sonunda alt dallardan birine güçlükle yerleşebildi.

Kurtlar bir süre kaçtıktan sonra durdular. Bir tanesi,

— Bakın, dedi. Bir dakika beni dinleyin. Size ne diyeceğim: Keçi de kim oluyor kurdun yanında? Keçiden korkup kaçmak da neymiş? Kim şimdiye kadar böyle bir şey duymuş ki? Haydi dönüp analarını ağlatalım şunların.

Bütün kurtlar onun sözünü dinleyip geri döndüler. Ne kadar aradılarsa da keçi ile arkadaşlarını bulamadılar. Gele gele çınar ağacının altına gelip oturdular. Fal bakacaklardı. Aralarından biri falcıydı. Bu falcı, fala bakıp Keçiyle arkadaşlarının izini bulacaktı. Dana, korkudan titremeye başladı. Titremesinden dal kırıldı. Dana da kurtlardan birinin kafasına pat diye düştü. Keçi işlerin sarpa sardığını görünce, yukardan,

— Dana kardeş! diye seslendi. Önce o fala bakanın işini bitir. Sakın elinden kaçır-

ma. Haydi çabuk olun arkadaşlar! Yakalayın! Kaçırmayın!

Kurtlar, yeniden öyle bir kaçtılar ki, rüzgâr bile arkalarından yetişemedi.

Keçi arkadaşlarına,

— Bana sorarsanız, dedi, kurtlar yeniden buraya gelecekler. Gelin şunlara bir oyun edelim de görsünler.

Önce yere bir çukur kazdılar. İti de bu çukura gömdüler.

— Filan vakit, filan işi yapacaksın, diye de akıl verdiler.

Tümseğin üstüne birkaç tane yanık, kırık kerpiç dizdiler. Oldu sana bir türbe.

—- Arkadaşlar, buranın adı «Kutsal Dede Türbesi»dir, diye kararlaştırdılar.

Öte yandan kurtlar, arkalarına bile bakmadan hababam kaçıyorlardı. Yolda tilkiye rasladılar. Tilki,

— Böyle acele acele nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

— Hiç sorma, dediler. Keçinin elinden kaçıyoruz. Bizi yemek istiyor.

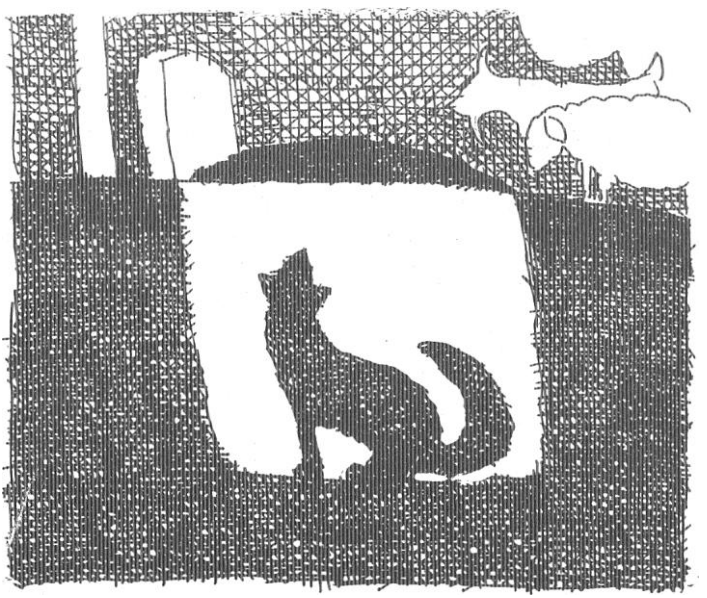
Tilki, gülerek,

— Sizi kandırmış, dedi. Keçi kim, kurtları yemek kim? Dönün gidelim. Ben onlara yapacağımı bilirim.

Tilki o kadar söyledi, öyle konuştu ki, kurtların yüreklerine güç geldi. Döndüler.

Keçi, uzaktan şöyle bir baktı, ne baksın? Tilki öne düşmüş, kurtları geri getirmiyor mu? Onları görür görmez, sesinin elverdiğince bağırmaya başladı:

— Heeyyy Tilki! Geri kalan borcunu mu getiriyorsun bana. Rahmetli babanın yirmi dört kurt borcu vardı bana. İki hafta önce on iki tanesini getirdin, yedim. Şimdi de kalan on ikisini getiriyorsun demek. Aferin sana!

Kurtlar,

— Tilki, Tilki, dediler. Niyetin bizi tu zağa mı düşürmek yoksa?

Tilki,

— Eşşekleşmeyin, dedi. Manyak mısınız siz? Bu düzenbazın nasıl yalan kıvırdığını anlamıyormusunuz ?

Bunun üstüne Keçi,

— Hey Tilki! diye bağırdı. Söylediklerin doğruysa gel şurdaki «Kutsal Dede» üstüne and iç de inanayım sana. O zaman borcunu bağışlar bırakırım seni.

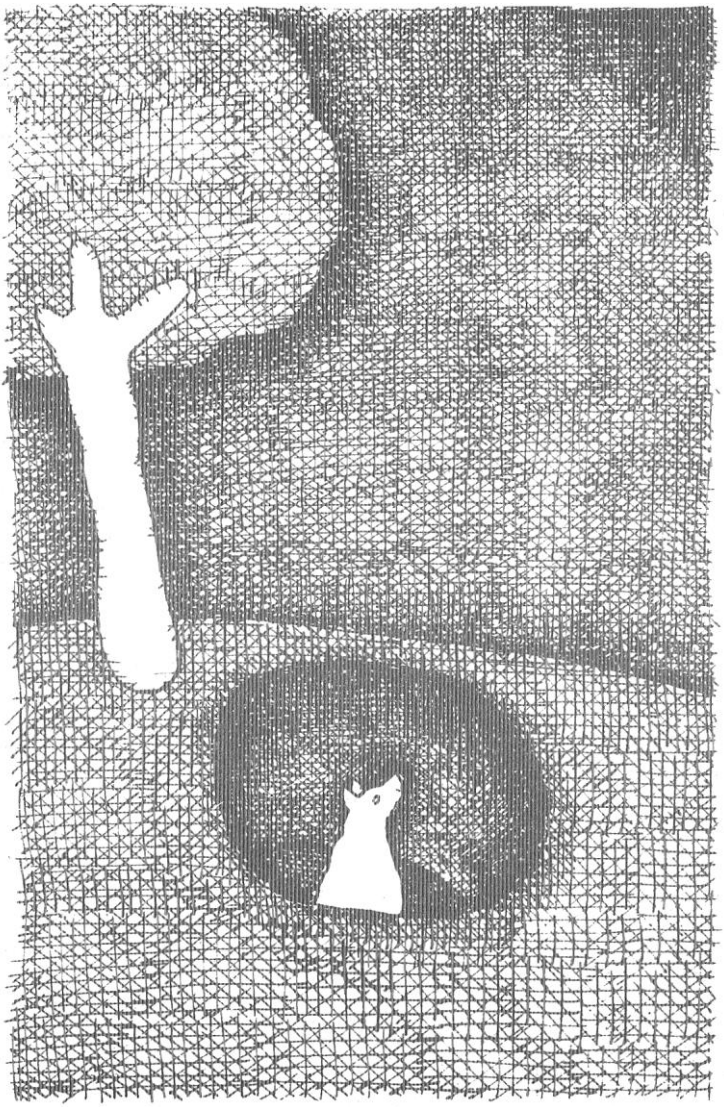
Tilki, dosdoğru o uyduruk türbenin başına geldi.

— Eğer yalan söylüyorsam, bu mezarda yatan her kimse, yattığı yerden kalksın da çarpsın beni, dedi.

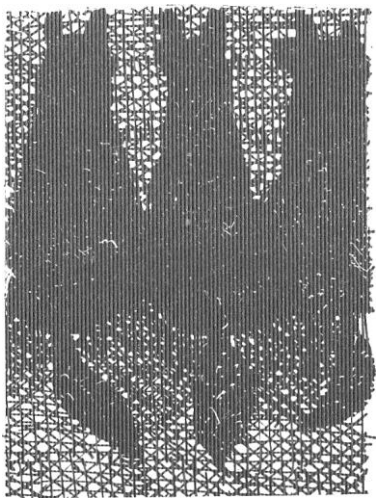
Tilki, bu sözü der demez, İt, mezardan doğrulup Tilkinin boğazına yapışarak onu oracıkta boğdu. Bunu gören kurtlar, yeniden tabanları yağlayıp çok uzaklara kaçtılar.

Sabaha çok az kalmıştı. Ortalık ağardı ağaracaktı. Keçi, arkadaşlarına dönerek,

— Dostlarım, dedi. Bana kalırsa artık evlerimize dönmemiz gerek. Yoksa bu canavarlar bizi hiçbir zaman rahat bırakmayacaklar.

Hepsi, Keçinin bu sözlerini haklı bulup evlerinin yolunu tuttular. Böylece yeniden eski yaşantılarına dönmüş oldular.

İNATÇI KEDİLER

Aysız, yıldızsız bir yaz gecesiydi. Ortalık çok karanlık, vakit geceyarıısıydı. Cırcır böceğinin ötüşünden başka ses duyulmuyordu. Bu sırada duvarın bir ucundan bir kara kedi, başını öne eğmiş, taşları koklaya koklaya salınarak geliyordu.

Duvarın karşı ucundan da beyaz bir kedi, aynı biçimde, başı önünde, taşları koklaya koklaya salınarak yaklaşıyordu.

İkisi de geldi geldi, duvarın tam orta yerinde kafaları birbirine tosladı. Biri ötekine «pıf» yapıp bir karış geri çekildi. Sonra oturdular, birbirlerine bakmaya başladılar. İkisinin arasında iki karışlık yer vardı. İkisinin de yüreği tıp tıp atıyordu. Birkaç dakika öyle

durdular. Bir şey konuşmadılar. Kara kedi, biraz öne çıktı. Beyaz kedi de yerinde biraz kıpırdanıp keskin bir sesle miyavladı.

«— (Öne gelme!)»

Kara kedi, karşısındakinin kıpırdanmasına fırsat vermeden biraz daha yaklaştı. İkisi de mır mır edip duruyordu. Aralarında bir karışlık yer kalmıştı. Kara kedi, biraz daha yaklaştı. Beyaz kedi hemen pençesini kara kediye savurarak kulağını parçaladı. Çığlık çığlığa,

«— Miyav, pıf!» diye bağırdı. «(Ahmak, sana öne gelme demedim mi?)»

Kara kedi de bu arada «pıf»ladı. Ama karşısındakini yaralayamadı. Çok kızmıştı. Geri geri gidip olanca sesiyle «miyav»ladı.

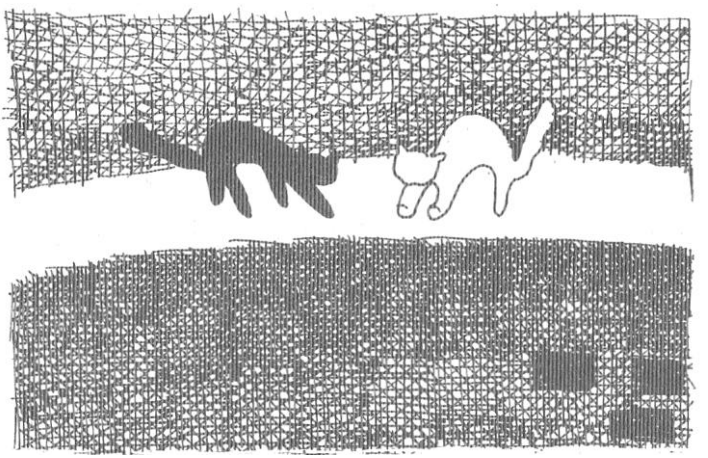
«— (Yol ver de geçeyim! Yol vermezsen başına gelecekleri sen düşün artık!)»

Beyaz kedi, kahkahayla gülerek bıyıklarını yaladı.

«— (Amma da gülünçsün. Yol mu vereyim dedin? Eğer yol vermek o kadar kolaysa sen ver de ben karşıya geçeyim.)»

Kara kedi,

«— (Önce ben sana, yol ver de geçeyim, dedim. Sonra hangi cehenneme gidersen git.)» dedi.

Beyaz kedi, gürültülü bir kahkaha koyverdi.

«— (Gene sözümü dinlemezsen hap diye yutarım seni!)»

Kara kedi, öfkeli bir miyavlama kopardı.

«— (Geri çekil de geçeyim. Kokmuş sıçan!)»

Beyaz kedinin onuruna dokundu bu söz. Gülmesini kesti. Sesi titriyordu. Öfkeyle,

«— Miyav!» diye bağırdı. (Sıçan mı dedin ahmak!) «Pıff!» (Al sana!) «Pıff!»

Gene pençesini kara kediye savurdu. Kara kedi, bu kez, başını yana çekerken burnuna gelen pençe ile kan içinde kaldı. Artık beyaz kedinin karşısında duramazdı. Belini

kamburlaştırdı, tüyleri dimdik olmuştu. Kara kedinin bağırtısından çevredeki cırcır böcekleri sustu.

Bir gül koncası açmak üzereydi, yarıda kaldı açılışı. Gökyüzündeyse büyük bir yıldız belirdi.

Beyaz kedi, öfkeli öfkeli bir daha bağırdı: «— Miyavv!» (Geri çekil dediğimi duymadın mı? Karşıya geçeceğim kokmuş kara sıçan!)

Gülme sırası şimdi kara kedideydi. «— (Beyaz sıçan, kara sıçandan daha çoktur. Sıçan sensin! Hem o kadar fazla bağırıp çağırma, insanlar gelirse ikimizi de pataklarlar. Ben kendi payıma bağırıp çağırmam, ama geriye de çekilmem. Sen bıkıp gidinceye kadar burada otururum.)» Beyaz kedi, biraz sakinleşerek, «— (Ben mi bıkacağım?) dedi. (Benim bütün gün, işkembecinin mutfağında, gözümü kırpmadan nasıl beklediğimi görmeni çok isterdim.)»

Kara kedi, bir şey söylemeden sessiz sessiz bekliyordu.

Beyaz kedi de oturmuş ona bakıyordu. Bu sırada çocuğun birinin ağladığı duyuldu, ama hemen kesildi sesi.

Ardından yeniden cırcır böceklerinin ötüşleri duyulmaya başladı. Açılışı yarıda kalan kırmızı gülün de açarken çıkardığı hışırtı açıkça duyuluyordu şimdi.

İki kedi de birbirlerinin gözlerine dalıp gitmişti. Ama ikisi de dediklerinden dönmüyordu. Artık ikisinin de sabrının tükendiği belli oluyordu. İkisi de ötekinin konuşmasını bekliyordu.

Birden beyaz kedi,

«— (Ben bir çözüm yolu buldum,)» dedi.

«— (Neymiş o yol?)»

Beyaz kedi,

«— (Benim önemli bir işim var,) dedi. (Ama çok çok önemli bir iş bu. Sen duvarın sonuna kadar git, ben geçeyim, sonra da sen geç.)»

Kara kedi güldü.

«— (Buna çözüm mü diyorsun sen? Benim de işim çok önemli, hem de acele. Bir saniye bile bekleyemem.)»

Beyaz kedi yeniden öfkelendi: «— (Senin anlaşmaya niyetin yok. Sana dedim ki önemli bir işim var. Beni anla, yolumdan çekil.)»

Kara kedi, üst perdeden,

«— Miyavv!» diye bağırdı. (Bana buy-

ruk verecek adam mısın sen. Ne dediğinden haberin yok senin.)

Beyaz kedi, kalktı. Mırmır ederek,

«— Miyavv!» diye bağırdı. (Ben ne söylediğimi biliyorum. Sen inatçı kedinin birisin. Benim hemen işkembeci Hasanın evine gitmem gerekiyor. Çünkü oradan tatlı bir işkembe kokusu aldım. Hâlâ önemli işimin ne olduğunu anlamıyacak mısın?)

Kara kedi,

«— Miyav, miyav!» diye mırıldandı. (Sen de beni elin duvarı üstünde boş mu geziyor sandın. Ben de karşı taraftan kavurma kokusu aldım. Karnım da aç. Yolumun üstünde dikilip durursan sana öyle bir vururum ki yere düşer paramparça olursun!)

Beyaz kedi, kendini tutamadı.

«— Miyavv!» diye bağırdı. (Ahmak, çekil yolumdan!) «Pıff!» (Al sana!)

Tırnaklarını kara kedinin tüylerine geçirerek bir tutam tüyünü yoldu. İkisi de, «Pıf pıf» ederek birbirlerine girip dövüşmeye başladılar.

Kediler, birbirlerini iyice hırpaladıkları sırada, biri, duvarın alt başından, üstlerine soğuk su attı. O zaman, ikisi de, korkuyla kaçıştı. İkisi de, arkalarına bile bakmadan, geldikleri yoldan geri döndüler.

AH MASALI

Bir vardı, bir yoktu. Bir zamanlar bir tüccar, bunun da üç kızı vardı. Tüccar bir gün, alış veriş için yabancı bir şehre gitmeye karar verdi. Kızlarına,

— Size getirmem için neler istersiniz? diye sordu.

Biri gömlek, öteki çorap, üçüncü kız da saçlarına takmak için bir gül istedi. Tüccar, alışverişini yaptı, gömlekle çorapları aldı ama gülü unuttu. Eve döndükten sonra oturup dinlenirken birden aklına geldi ve bir ah! çekti. Aynı anda kapı çalındı. Tüccar kalkıp kapıyı açtı. Kapının eşiğinde biri dikiliyordu. Gelenin elinde bir kutu vardı. Tüccar, kim olduğunu sordu. Kapıdaki,

— Ben Ali'mi, dedi. Küçük kızınız için bir gül getirdim.

Tüccar, buna çok sevindi. Gülü alıp kızına verdi. Kız gülü çok beğendi, hemen saçlarına taktı.

Üç gün sonra kapı çalındı. Gelen Ah'tı.

— Gülün sahibini götürmeye geldim, dedi.

Tüccarı bir düşüncedir aldı. Şimdi ne yapacaktı? Kızını nasıl versindi? Ah'a, «Anan yahşi, baban yahşi,» diyerek yalvardı. «Gel bu işten vazgeç,» dedi.

Ah,

— Olmaz, dedi. Kızı götürmem gerek.

Tüccar sonunda çaresiz kalıp kızını Ah'a verdi.

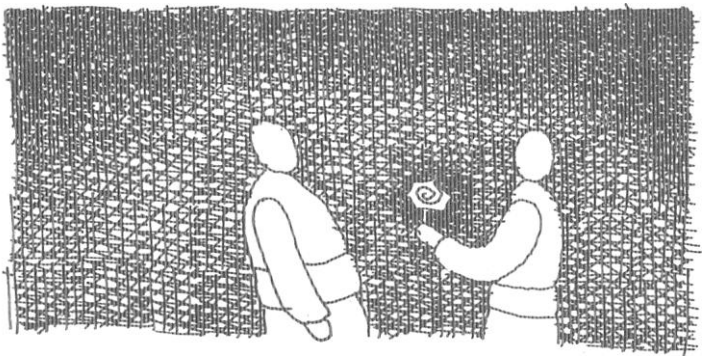
Ah, kızın gözlerini bağladıktan sonra atının terkisine bindirip yola koyuldu.

Kız, gözlerini açtığında kendini çok güzel bir bahçede buldu. Her gülün, her dalın, her yaprağın altından müzik sesleri yayılıyordu.

Ah kıza.

— Burası senin yeni yuvan, dedi.

Birkaç gün böyle geçti. Kız, Ah'tan başka kimseyi görmüyordu. Yiyip içip yatıyordu. Ama hep yalnızdı. Bir gün evini çok özledi. Bir ah! çekti. Hemen Ah gelip,

— Neden beni çağırdın? diye sordu.

Kız,

— Evimi çok özledim, deyince,

— Yarın seni oraya götürürüm, diye söz verdi Ah.

Ertesi gün, kızı, gözlerini bağladıktan sonra atının terkisine bindirip tüccarın evine götürdü. Kapının önüne bıraktı. Gözlerini çözdü.

— Yarın gelip seni alırım, diyerek gitti.

Kız eve girdi. Herkesle sarılıp öpüştü. Konuşup dertleşmeye başladılar.

Kız,

— O koskoca bahçede yapayalnızım, diye yakındı. Yalnızca bir hizmetçim var. Ne desem yapıyor. Yemeğimi bile hazırlayıp ayağıma getiriyor.

Kızın halası da ordaydı.

— Kızım bu işin altında bir iş var, dedi. Anladığım kadarıyla senin bir kocan var orda. Bu işin sırrını çözmelisin sen. Şimdi söyle bana geceleri uyuyacağın zaman ne veriyorlar sana?

— Bir bardak çay.

— Bir gece çayı içme. Parmağını da kesip üstüne tuz bas. Böylece uyumamış olursun, ne olup bittiğini de görürsün.

Kız, halasının verdiği akla teşekkür etti.

Ertesi gün, Ah geldi. Kızı alıp bahçeye götürdü. Gece olunca da kıza çay getirdi. Kız, çayı gizlice halının altına döktü, sonra parmağını kesip üstüne tuz bastı ve uyuyormuş gibi yaptı. Geceyarısı bir ayak sesi duydu. Gözucuyla baktı. Önde elinde bir fenerle Ah, arkasında ay parçası gibi güzel bir delikanlının ona doğru geldiklerini gördü. Yanına yaklaştıklarında delikanlı Ah'a,

— Hanım nasıl? diye sordu.

Ah,

— Keyfi yerindedir beyim, dedi.

Delikanlı,

— Çayını içti mi? dedi.

Ah,

— Evet beyim, deyip uzaklaştı.

Delikanlı, o zaman yavaşça kızın yanına uzandı.

Kız, hemen yattığı yerden doğrulup otur du.

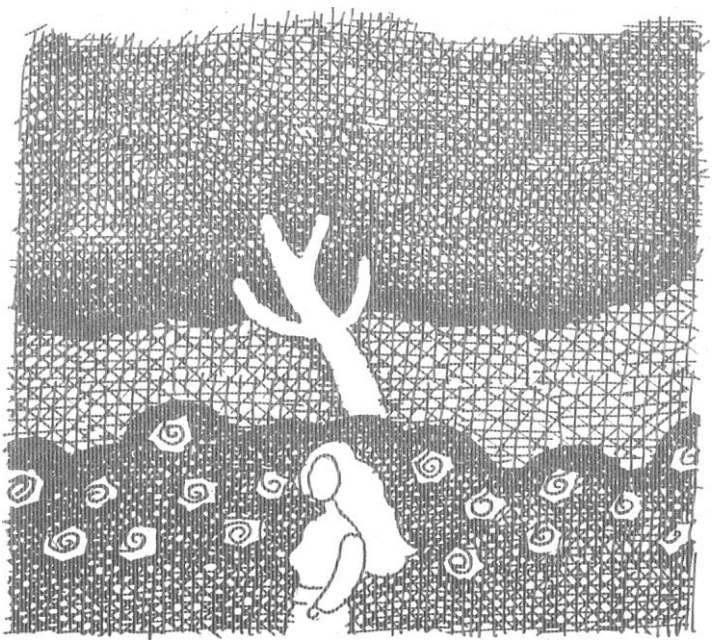
— Sen kimsin? diye sordu.

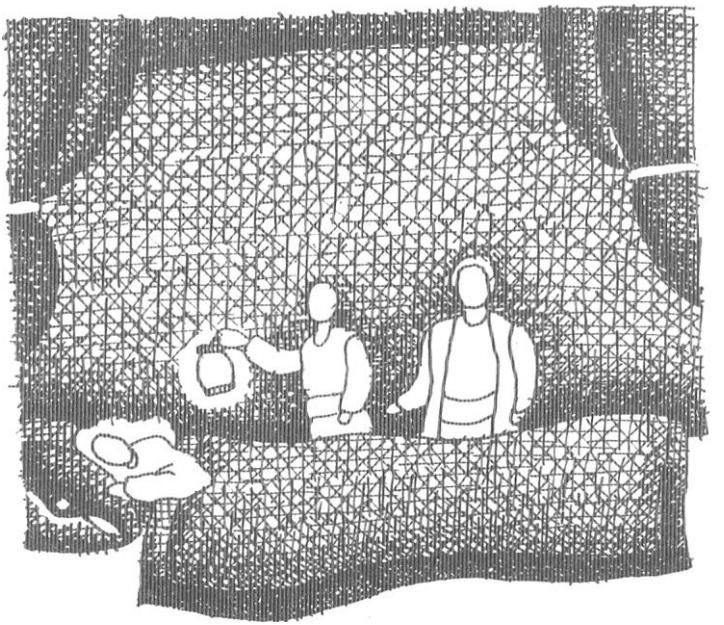
Delikanlı,

— Korkma, dedi, ben senin kocanım.

— Öyleyse şimdiye kadar neden kendini göstermiyordun, niçin saklanıyordun?

— İnsanoğlu çiğ süt emmiştir, vefası

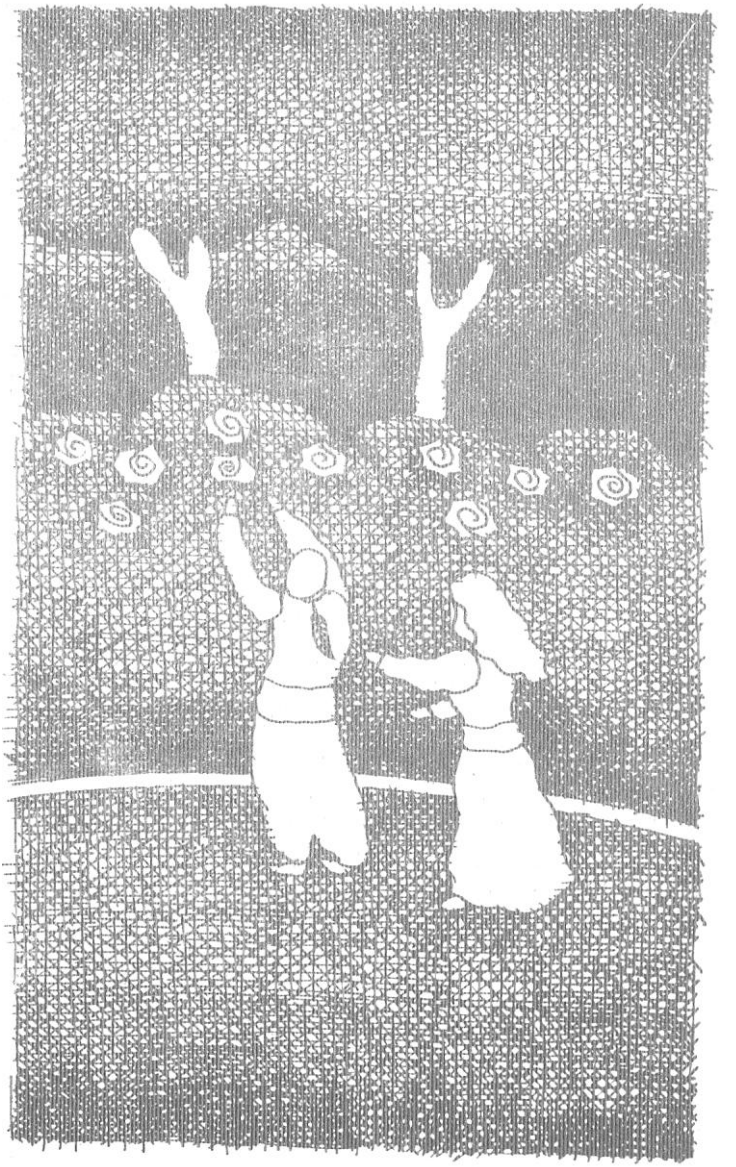

yoktur. Onun için kendimi göstermememin daha iyi olacağını düşünüyordum. Ama sen sırrımı ortaya çıkardın. Artık kendimi gizlemeye gerek kalmadı.

Ertesi sabah hizmetçi, efendisini uyandırmaya geldiğinde, delikanlı ona,

— Git söyle kızıl bahçeyi düzeltip hazırlasınlar, dedi. Kahvaltıyı orada yapacağız.

Hizmetçi uzaklaştı. Delikanlıyla kız da yalaktan kalkıp bütün gülleri kızıl olan bah-

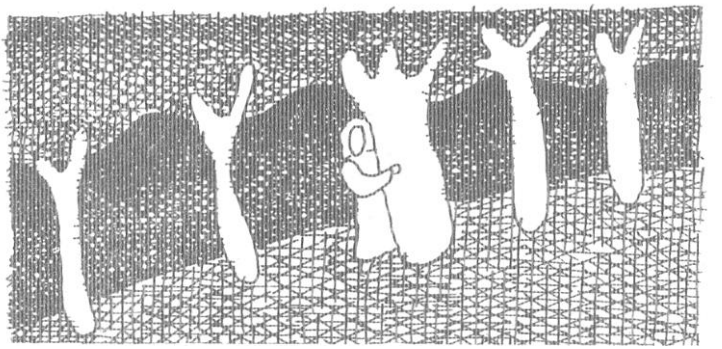
çeye gittiler. Bahçe gerçekten çok güzeldi, kız, seyretmeye doyamıyordu. Her yer gül içindeydi. Bu güller, Ah'ın saçma takması için getirdiği gülün tıpkısıydılar. Güllerden birini koparmak istedi, ama ulaşamadı. O zaman delikanlı elini uzatıp kızın istediği gülü koparmaya kalktı. Kız, kocası gülü koparmak için uzandığı sırada sırtına yapışmış bir tüy gördü. Hemen tutup tüyü çekti. Tüy koptu. O sırada birden hava bulutlanıp karardı. Yer gök birbirine girdi. Kız, korkudan bayılıp yere düştü. Gözünü açtığında kimseler yoktu. Yalnızca delikanlı yanında uzanmış yatıyordu. Ölmüştü. Acıyla bir «Ah!» çekti. Ah, önünde bitti hemen. Kız,

— Git bana kara bir giysi getir, dedi.

Baştan ayağa karalar giyinip kocasının başucuna oturdu. Tanrıya yakarmaya başladı. Sonunda kocasının kıpırdamadığını, hiçbir şeyin değişmediğini görünce Ah'a,

— Beni pazara götür, dedi. Köle olarak sat orda.

Ah, kızı pazara götürüp köle olarak sattı. Kız, satıldığı yeni evinde yaşamaya başladı. Bu evde herkesin karalar giydiğini, yas içinde olduklarını görüp şaştı. Sonunda hizmetçilerden birine,

— Neden bu evde herkes karalar giyiyor? diye sordu.

Hizmetçi,

— Hanımın bir tanecik oğlunun kaybolduğu günden beri biz karalar giyeriz, dedi.

Kızcağızı hiçbir gece uyku tutmuyordu. Boyuna kocasını düşünüyor, derdine çare arıyordu.

Yine böyle uyuyamadığı gecelerden birinde oğlanın dadısının, elinde bir fenerle, dışarı çıktığını gördü. Hemen onu izledi. Dadı, birkaç bahçeden geçip bir havuza vardı. Havuzun suyunu boşalttı. Dibinde bir taş vardı, onu kaldırdı ve basamaklardan aşağı indi. Kız da onun ardından indi. İndikleri yer mahzen gibi bir yerdi. Orada çarmıha gerilmiş bir delikanlı vardı. Dadı, delikanlıya,

— Dediklerimi iyice düşündün mü? diye sordu. Dediklerimi kabul ediyor musun, etmiyor musun?

Delikanlı,

— Kabul etmiyorum, dedi.

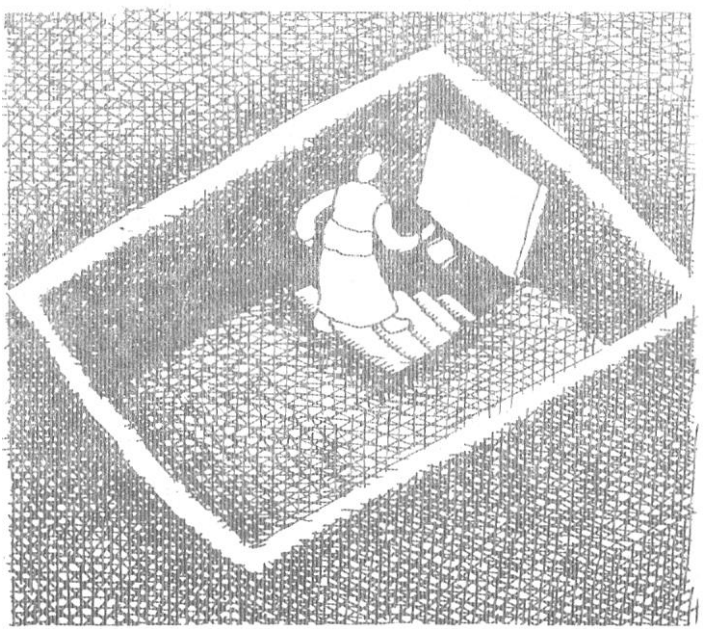
Dadı, yeniden sordu.

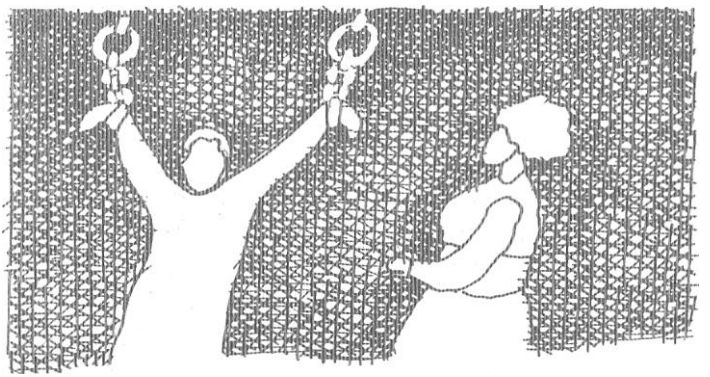
Delikanlı yeniden,

— Hayır, dedi.

Dadı,

— Dediklerimi kabul ediyor musun, et-

miyor musun? diye üç kez sordu.

Delikanlı da üç kez,

— Kabul etmiyorum, dedi.

Bunun üstüne dadı çok kızdı. Delikanlıyı kamçılamaya başladı. Delikanlının yüzü gözü kan içinde kaldı.

Dadı bir tabak pilav getirmişti yanında. Onu zorla yedirdi delikanlıya. Ardından dışarı çıkmak için toparlandı. Kız ondan önce davranıp dışarı çıktı. Hemen gidip yerine yattı.

Dadı, ertesi sabah hamama gitmişti. Kız, hizmetçilerden birine,

— Ben bu gece bir düş gördüm, dedi. Hanımın sevinçten bayılacağından korkmasam hemen gider söylerdim.

Kızın bu sözleri ağızdan ağıza hanımın kulağına gitti. Hanım, kızı yanına çağırdı.

— Gelsin, gördüğü düşü anlatsın bana.

Kız, hanımın yanma gitti.

— Benim arkamdan gelin, düşümü öyle anlatacağım, dedi.

Birlikte bahçelerden bir bir geçtiler.

Kız,

— Bu bahçeleri ben düşümde gördüm, dedi. Kapı da aynı kapıydı. Bu havuz da o havuz işte. Şimdi emredin havuzun suyunu boşaltsınlar. Düşün geri kalanı da doğru muymuş, yanlış mıymış görelim.

Başınızı neden ağrıtalım. Sonunda mahzene vardılar. Delikanlı ayak sesleri duyunca bağırdı:

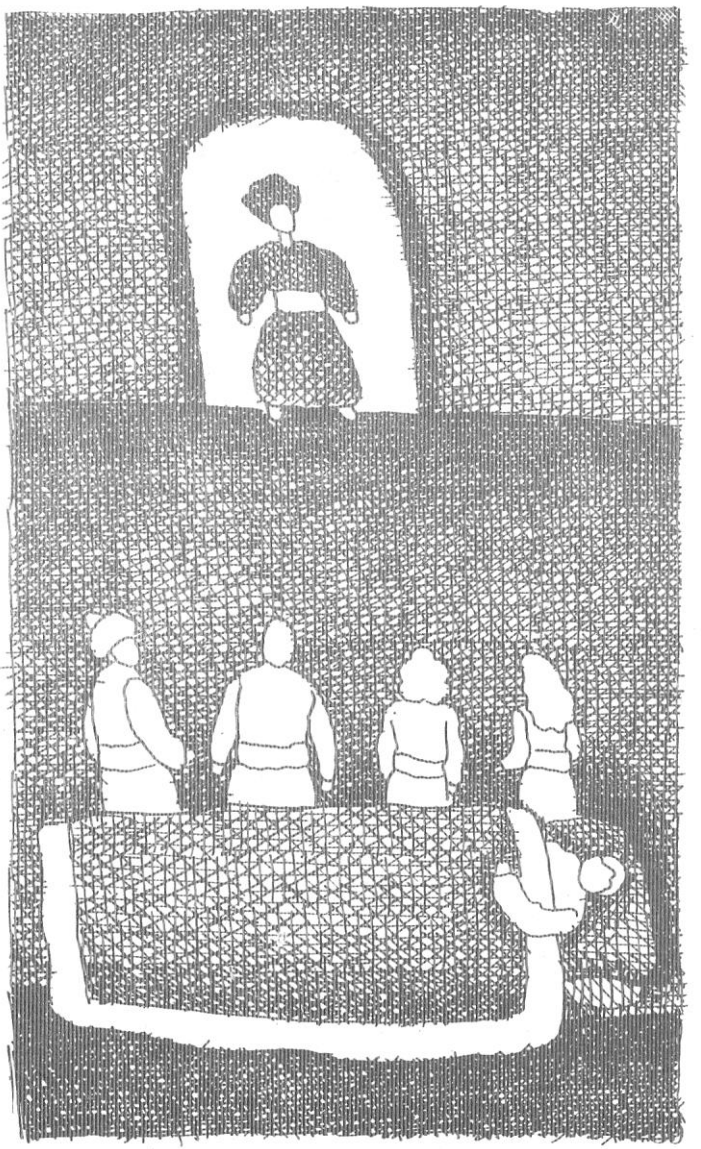
— Allahın belası! Gece geldiğin yetmiyormuş gibi, bir de gündüz mü geliyorsun!

Hanım, oğlunun sesini hemen tanıdı. Yanına koştu. Ayıltarak bağrına bastı.

Kız,

— Düşümde gördüğüm delikanlı buydu işte, diyordu.

Delikanlıyı, hemen mahzenden çıkardı lar. Yıkayıp temizlediler. Doktor getirip yaralarını sardırdılar. Sonra delikanlı başından geçenleri, dadının nasıl kendisini götü-

rüp hapsettiğini anlattı. Bu sırada kapı çalındı. Hanım gelenin dadı olduğunu anladı. Hizmetçilere, kapıyı açmalarını söyledi.

Bu arada dadı, bir kaç kez daha kapıya vurdu. Hizmetçiler, koşup açtılar. Dadı, daha içeri girmeden, öfkeyle,

— Hangi mezardaydınız da şimdiye kadar kapıyı açmadınız, diye hizmetçilere çıkıştı. Kaç saattir çalıyorum.

Gözü birden delikanlıya takılınca yüzünün rengi bembeyaz oldu. Hanım, dadının hemen yakalanıp kapatılmasını emretti. Kadını yakalayıp o mahzene kapattılar.

Hanım, kıza,

— Benim gelinim olur musun? dedi.

Kız,

— Ben evlenemem, dedi. Kocam yeni öldü. Onun yas süresini tamamlamak zorundayım.

Kız, derdinin dermanını burada bulamayacağını anlamıştı. Bir ah! çekti. Ah, çıktı geldi.

— Beni hemen kocamın yanına götür, dedi.

Kızcağız, yine kocasının başucuna oturdu, yalvardı, yakardı, ağladı. Sonunda yine Ah'ı çağırdı.

— Beni yine pazara götürüp sat, dedi.

Ah, kızı yine pazara götürüp sattı. Kızın yeni sahibi yaşlı bir adamdı. Dertlerinin ne olduğunu sordu kız. Yaşlı adamcağız da anlattı:

Bir yıl önce hanımı bir canavar yavrusu doğurmuş, bodruma kapatmışlar. Canavar gün geçtikçe büyüyormuş. Evin hanımı ne onu öldürmeye kıyabiliyor, ne de çocuğu olduğunu kimselere açıklayabiliyormuş.

Bir gün kız, hanımına,

— Ben canavar çocuğunuzun yanına gitmek istiyorum, dedi. Beni yemesi için ona verin.

Hanım,

— Kızım sen aklını mı oynattın, dedi.

Kız, o kadar üsteledi ki, hanım kabul etmek zorunda kaldı. Kız, o zaman,

— Beni bir deri torbaya koyup ağzını iyice kapatın, dedi. Canavarın önüne atın.

Dediğini yapıp kızı bodruma attılar.

Canavar, torbaya bakarak,

— Kız torbadan çık da seni güzelce yiyeyim, dedi.

Kız, karşılık verdi:

— Önce sen kılıfından çık, o zaman ben de çıkarım, dedi.

— Önce sen torbandan çıksan daha iyi olur.

Canavar, bu konuda ne kadar üstelediyse de kız kabul etmedi. Sonunda canavar derisinden çıkmak zorunda kaldı. İçinden ay parçası gibi bir delikanlı çıktı. O zaman kız da torbasından çıktı. Karşılıklı oturup konuşmaya başladılar.

Kızın bodruma inişinden bir süre geçtikten sonra hanım, hizmetçilere,

— Gidin şu zavallı kızın başına neler geldiğine bir bakın, dedi.

Hizmetçiler, tahtaların aralığından baktılar, canavarı bodrumda göremediler. Kız, ay parçası gibi güzel bir delikanlıyla konuşuyordu. Hanıma hemen müjdeyi verdiler. Hanım buna çok sevindi. Delikanlıyla kızı yanına getirtti. Hanım,

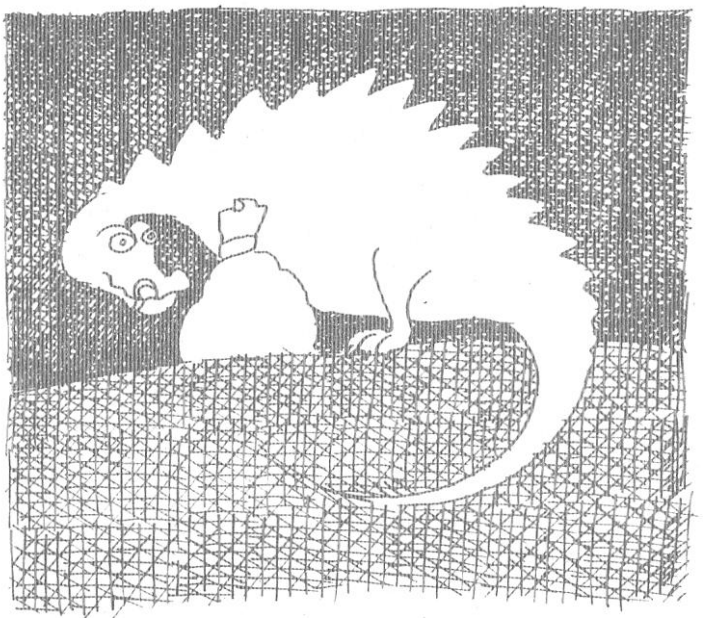
— İkiniz birbirinize çok yakışmışsınız, dedi. Ben sizi evlendireyim.

Kız,

— Bırakın yas sürem bitsin, dedi. Ondan sonra düğün yaparız.

Kız, böylece derdinin dermanını burada da bulamıyacağını anlamıştı. Bir ah! çekti. Ah, önünde bitiverdi.

Kız,

— Bey uyuyor mu hâlâ? diye sordu.

— Bıraktığınız gibi, dedi Ah.

Kız, yine Ah'la birlikte gidip kocasının başucuna oturdu. Yine yalvarıp yakardı, dövünüp ağladı. Sonunda yine Ah'ı çağırdı.

— Beni yine götürüp sat, dedi.

Bu kez de onu başka biri alıp evine götürdü. Evdeki hizmetçiler,

— Bu evin geleneğine göre, dediler, yeni gelen hizmetçi ilk gece beyle hanımın ayakucunda uyur.

Kız,

— Olsun, dedi.

Gece yarısı uyandı kız. Hanım yataktan kalkmıştı. Kılıcı alıp beyin başını kesti, rafa koydu. Yedi renk boyayla süslenip yeni giysisini giyindi, hemen dışarı çıktı. Uşak, kapıda iki atla bekliyordu. Her ikisi de ata binip gittiler. Kız da onları izledi. Bir kapıyı çalıp içeri girdiler. İçerde kırk harami çepeçevre oturuyorlardı. Haramibaşı,

— Neden geciktiniz? diye sordu.

— Ne yapayım, köpoğlu bir türlü uyumadı, dedi kadın. Öldürün de kurtulayım şundan.

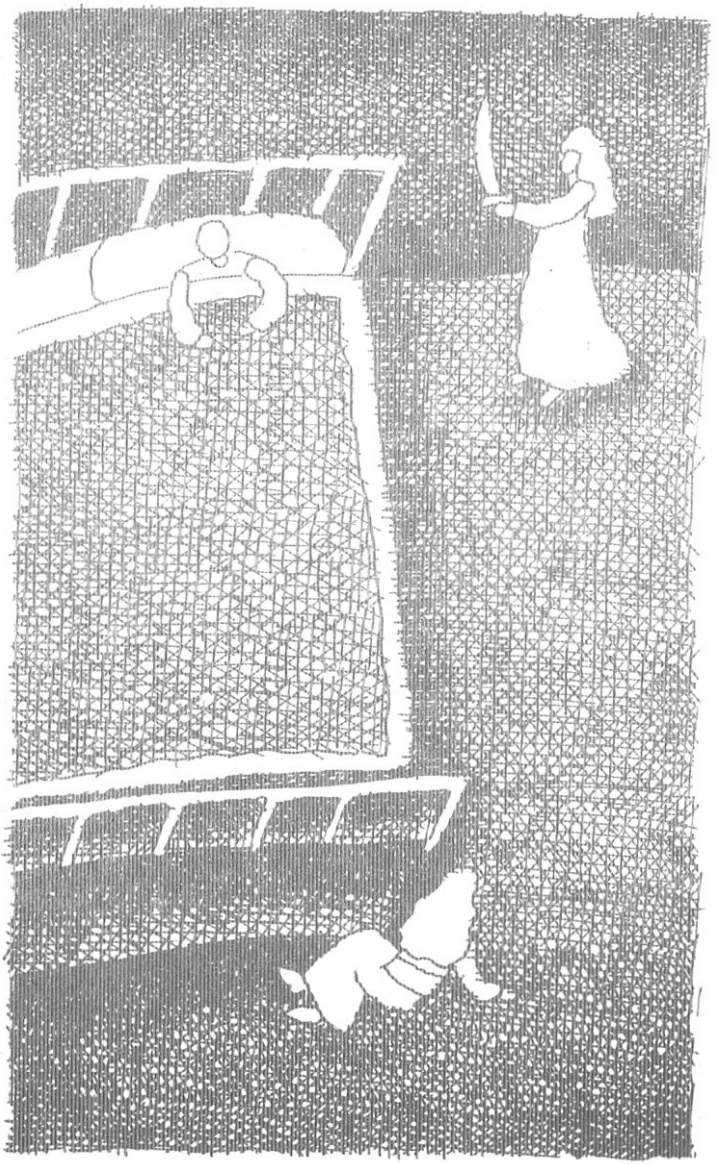
Ardından çalıp söyleyip oynadılar, sabaha kadar eğlendiler. Kız, hanımından önce eve döndü. Uzanıp uyuyormuş gibi yaptı. Hanım geldi. Raftaki küçük bir kutunun içinden bir tüy, biraz da yağ çıkardı. Tüyü yağa batırıp kocasının başına ve boynuna sürerek başı boyna yapıştırdı. Bey, hapşırarak uyandı.

-— Niçin öyle soğuksun? diye sordu. Nereye gittin?

Kadın,

— Hastayım, diye yakındı.

Ertesi gece oldu. Uyku zamanı gelince kız, hizmetçilere,

— Ben yine hanımla beyin odasında yatmak istiyorum, dedi.

Gece yarısı oldu. Hanım, önceki gibi yine kocasının başını keserek gitti. O gittikten sonra kız kalktı. Rafta duran küçük kutuyu aldı. Tüyü yağa batırıp adamın başını yerine yapıştırdı. Adam, hapşırarak uyandı. Karısı yanında yoktu. Kız, hanımının nerede olduğunu bildiğini söyledi.

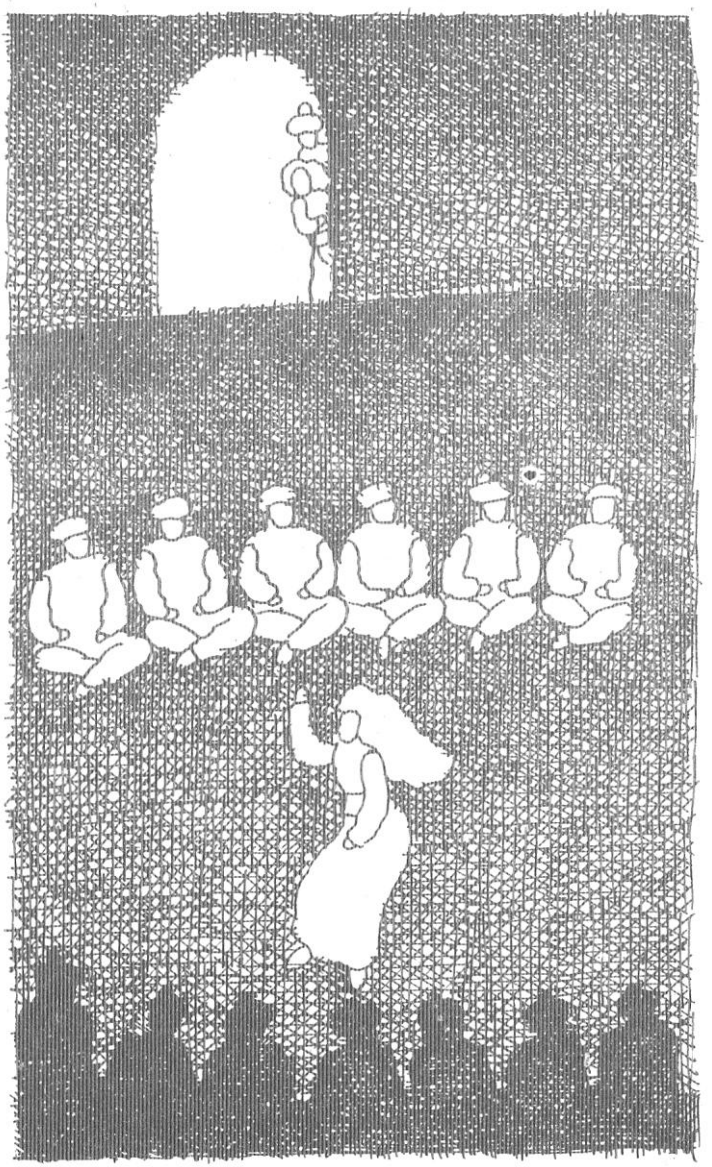
— İsterseniz sizi oraya götüreyim.

Birlikte kızın dediği yere gittiler. Adam, kırk haraminin çepçevre oturduğunu, karısının da orta yerde çalıp oynadığını gördü. İçeri girmek istedi ama gücünün onlara yetmeyeceğini düşündü. Ahıra gitti ve atları birbirine kattı. Gürültü çıkardı. Adam, kapıda bekledi. Hepsinin başını, içerden çıkmak isterlerken teker teker kılıçla kesti. Karısından ve haramibaşından başka kırk haraminin kırkının da başını vurmuştu. O zaman içeri girip kılıcını çekti, onları da orada öldürdü. Sonra kızı elinden tutup eve döndü. Evde kıza,

— Gel benim hanımım ol, dedi. Her şeyim senin olsun.

Kız,

— Benim gitmem gerek, diyerek tüyle kutuyu ona vermesini istedi.

Tüccar, yağ kutusunu kıza verdi. Kız, bir ah! çekti. Ah geldi. Hemen,

— Bey uyuyor mu? diye sordu.

Ah,

— Aynı biçimde, taş gibi uyuyor, dedi.

Kız,

— Beni hemen onun yanına götür, dedi.

Ah, kızı alıp bahçeye, kocasının başucuna götürdü. Kız, kutuyu çıkarıp yağın birazını kocasının sırtına sürdü. Delikanlı hapşırarak yerinden doğrulup oturdu.

Ağaçlar, yeniden yeşerdi, güller açtı, kuşlar ötmeye başladı.

Delikanlı, kızı bağrına basarak öptü.

Masal da burada bitti. Ötesi sen sağ, ben de selâmet.

EDİ İLE BÜDÜ

Bir vardı bir yoktu. Bir zamanlar Edi adında bir adam vardı. Karısının adı da Büdüydü.

Birgün Edi, Büdüye,

— Büdü, dedi.

— Ne var, ne diyorsun?

— Kızı özledim, yüreğim sıkılıyor, diyordun. Hadi kalk, kızımıza gidelim. Uzun zamandır görmedik.

— İyi ama armağan olarak ne götürelim? Eli boş gidilmez ki.

— Öyleyse sen hemen kalkıp hamur yuğur, bazlama pişirelim, sabahleyin erkenden yola çıkarız.

Kış ortasında soğuk mu soğuk bir ge-

ceydi. Gökte ay vardı. Edi, karısına,

— Bak, dedi, talih yüzümüze güldü, tanrının tandırı tepede yanıyor, bizim tandırı ateşlememize gerek kalmadı.

Bunun üstüne hamuru yoğurup ayışığında pişsin diye bahçe duvarına yapıştırdılar. Sonra da gidip yattılar. Sabah oldu. Hamurları duvardan koparıp koparıp heybelerine doldurdular. Hamurlar soğuktan taş gibi sertleşmişti.

Büdü, bir tencere paça pişirmişti. Bir de kuzu kellesi başlamıştı. Bir tencere dolusu paçayla, pişmiş kelleyi tandırın içine koydular. Bir kese de paraları vardı. Onu da iyi bir yere gizlediler. Ondan sonra dışarı çıktılar, kapıyı kapattılar, anahtarı da kapının yanındaki bir taşın altına bırakıp yola koyuldular.

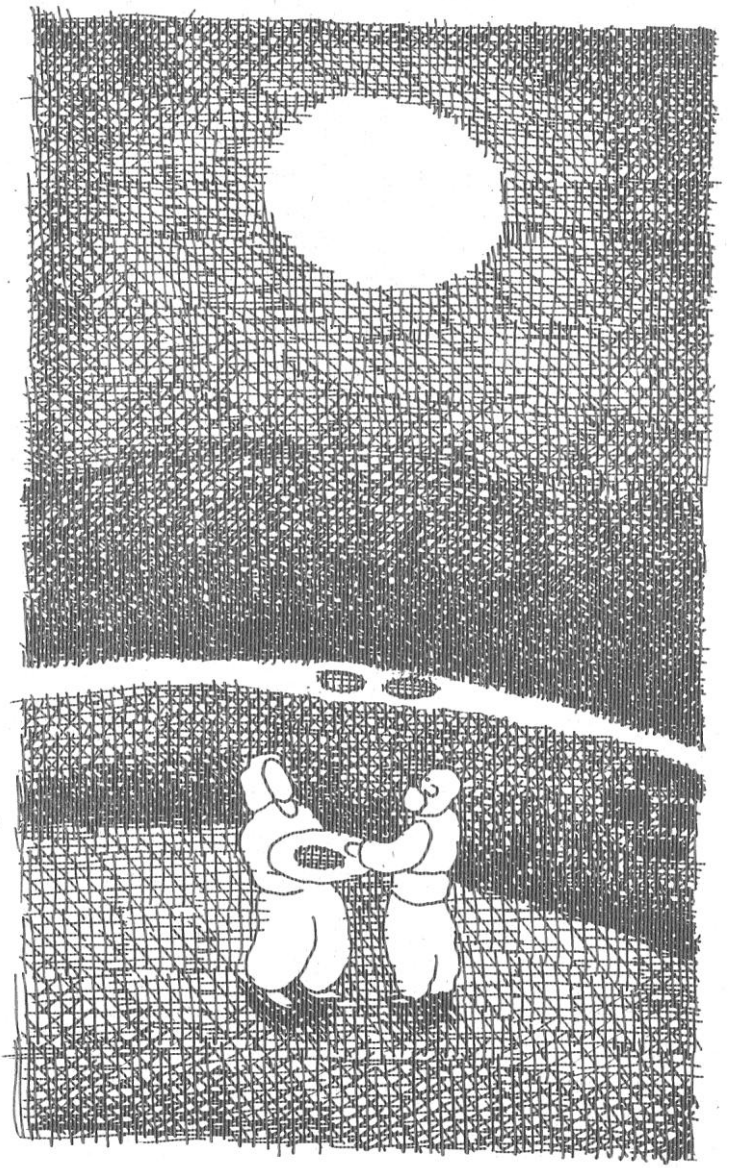
Yolda bir dervişle karşılaştılar.

— Derviş Baba! diye seslendiler adama.

Derviş Baba,

— Eveeeet, dedi.

— Biz kızımızın evine gidiyoruz. Anahtarı da kapının yanındaki taşın altına koyduk. Tandırın içinde de kelleyle paça var. Para kesesi de falan yerde gizlidir. Şimdi sen, evimizin kapısını açıp, pişmiş kellemizle paçamızı yedikten sonra, içine başka şey yapmayasın

sakın! Paralarımızı alıp yerine kiremit parçaları doldurmayasın ha!..

Derviş Baba,

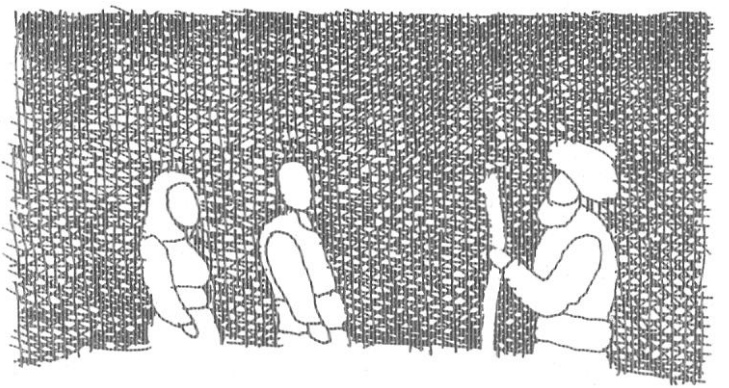
— Benim işim gücüm var, dedi. Çocuk olmayın. Benim sizin paralarınızla, kellenizle paçanızla ne alışverişim olabilir? Çekip gidin, başıma belâ olmayın.

Edi ile Büdü, sevinerek, güven içinde uzaklaştılar. Derviş Baba da hemen eve kapağı attı. Kapıyı açtı, içeri girdi, kelleyle paçayı bir güzel yedi. Yerine başka şeyler doldurdu. Sonra da paraları bulup cebine koydu. Orada toprak bir testi vardı. Onu kırdı. Parçalarını boşalan para kesesine doldurup dışarı çıktı.

Edi ile Büdü, kente yaklaşınca biriyle kızlarına haber saldılar.

— Seni görmek için annenle baban geliyor de, dediler.

Kızın kocası saygıdeğer, iyi bir tüccardı. Evin içi çok hareketli ve gösterişliydi. Kızın yüreği cız etti. Ya annesiyle babası yırtık pırtık, yamalı giysilerle eve gelirlerse, eş dost kimbilir neler söylerdi. İşin en kötüsü bir de armağan getireceklerdi. Onun için hemen uşakları yolladı. Edi ile Büdünün yollarını kestirerek armağanlarını ellerinden aldırıp

bir kenara attırdı. Ama Büdü, bazlamalardan birini koltuğunun altına saklamayı başardı. Sonunda eve vardılar. Selâm üstüne selâm verdiler. Oturdular. Havadan sudan konuştular. Bu hoşbeş, damatları eve gelinceye kadar böylece sürdü.

Büdü, sakladığı bazlamayı hemen damadının önüne koyarak,

— Anan sana kurban, dedi. Bu bazlamayı senin için getirdim. Daha çok pişirmiştim ya, yolda eşkiyalar yolumuzu kesip elimizden aldılar.

Kız, kocasının almasına fırsat vermeden bazlamayı annesinin elinden kaptığı gibi dışarıya, köpeklerin önüne attı.

Sonra akşam yemeğini yediler. Yatma vakti gelince kız, hizmetçilere,

— Annemle babamın yatağını dip odaya, kimyon çuvallarıyla karabiber çuvallarının arasına serin, dedi.

Edi ile Büdüyü, geceyarısı, kimyonla karabiberin odanın havasını ağırlaştıran kokusu uyandırdı. Büdü,

— Edi, dedi.

— Söyle Büdücüğüm.

— Biliyor musun neler olmuş burada?

— Neler olmuş?

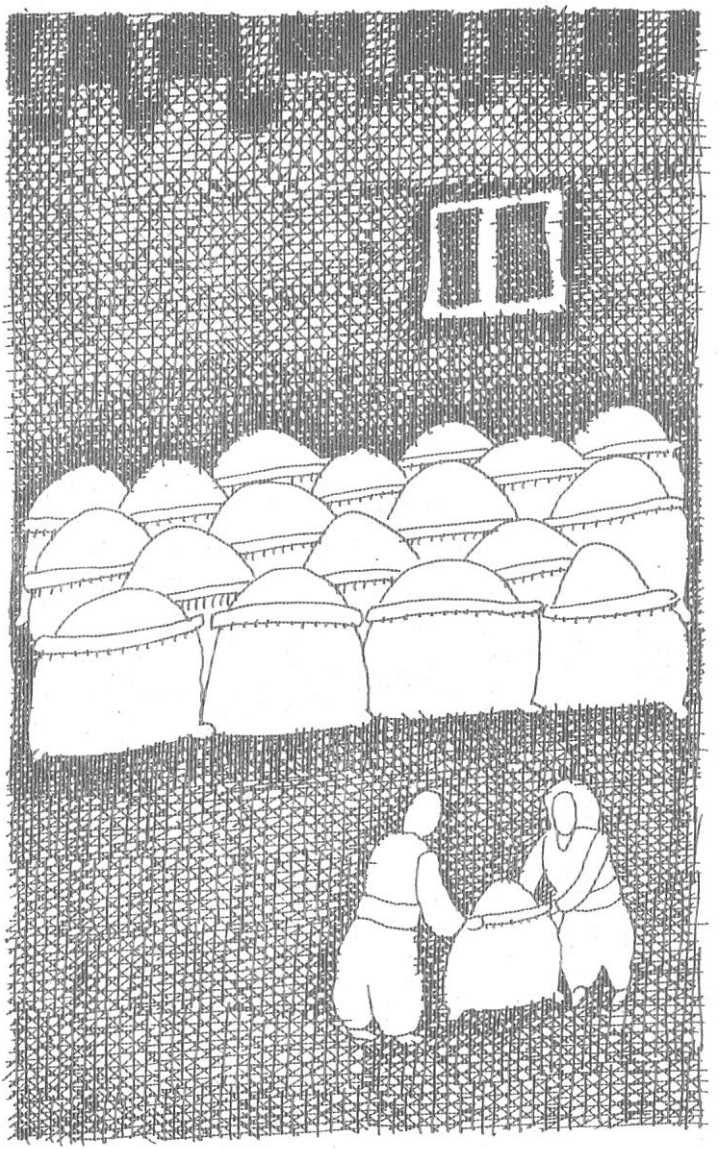
— Karın sana kurban, daha anlamadın mı? Kızcağızın başı işten o kadar sıkışmış ki, helâya gidememiş. Rahatlamak için hep bu odaya gelmiş Kalk da şu pislikleri temizleyip dereye dökelim.

Hemen kalktılar, ne kadar kimyonla karabiber çuvalı varsa hepsini dereye döküp rahatça uykuya daldılar.

Sabah oldu. Hep birlikte kahvaltıya oturdular. Büdü, hemen kızına,

— Anan sana kurban, dedi. Bu köpoğlu-köpeğin evinde ne kadar çok çalışıyorsun ki helâya bile gitmeye fırsatın olmuyor. Sabaha kadar odadaki pislikleri temizleyip dereye döktük.

Kız, annesiyle babasının sözlerini ağızlarına tıkarak kocasının ne olup bittiğini anla-

mamasını sağladı. Uşaklara para vererek, çarşıdan çuval çuval kimyonla karabiber aldırıp dip odaya koydurdu.

Ertesi gece, kız, hizmetçilere, annesiyle babasının yatağını aynalı odaya sermeleri için emir verdi.

Yine geceyarısı Edi ile Büdü uyandılar. Ne yaptılarsa uyuyamadılar. Sağa sola bakındılar. Her yandan onlara bakan kadınlarla erkekleri gördüler. Büdü,

— Edi, dedi.

— Söyle, canım Büdüm.

— Burada neler oluyor haberin var mı?

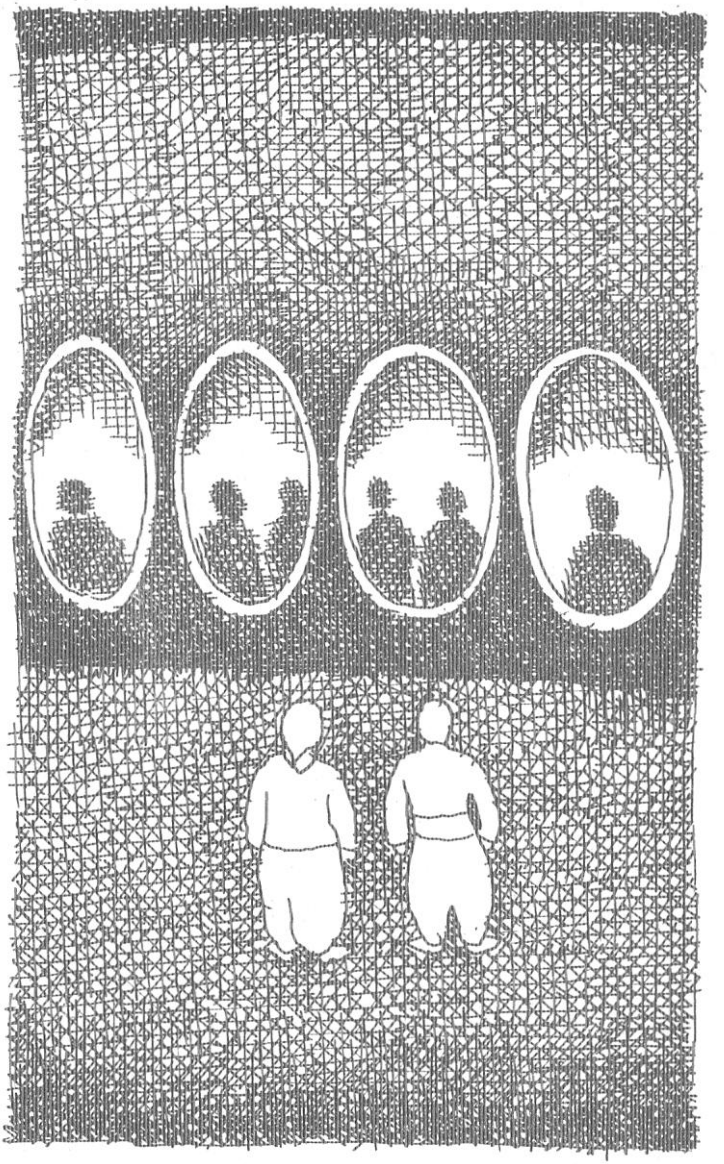
— Neler oluyor?

— Daha ne olsun. Anası yerlere giresice kızcağızımın baksana ne çok düşmanı var. Kalk, bunların hepsini vurup öldürelim. Kızımız rahat bir soluk alsın.

Hemen kalktılar, ellerine geçirdikleri sopalarla odada ne kadar ayna varsa hepsini kırdılar. Onlara bakan kimse kalmayınca, Büdü,

— İşte hepsini öldürdük, dedi. Artık kimse kalmadı.

Böyle söyleyip sabaha kadar deliksiz bir uyku çektiler. Sabahleyin kahvaltıya indiklerinde Büdü, kızına,

— Canım kızım, dedi. Kötülüğünü isteyen ne çok düşmanın varmış meğer. Bundan hiç haberimiz yoktu. Ama meraklanma babanla, sabaha kadar odadaki düşmanlarının hepsini temizledik.

Kız, hemen aynalı odaya koştu. Edi ile Büdünün yaptıklarını gördü. Bir tek sağlam ayna kalmamıştı. Uşakları çarşıya yolladı. Aynacılar çağırttı. Kocası görmeden aynaların hepsini yerli yerine taktırttı.

O gün de akşam oldu. Yatma vakti gelince, kız, hizmetçilere, annesiyle babasının yatağını kaz kümesine sermelerini söyledi.

Geceyarısı oldu. Kazlar tıslamaya başladı. Edi ile Büdü uyandılar. Bir daha da uyuyamadılar. Büdü,

— Edi, dedi.

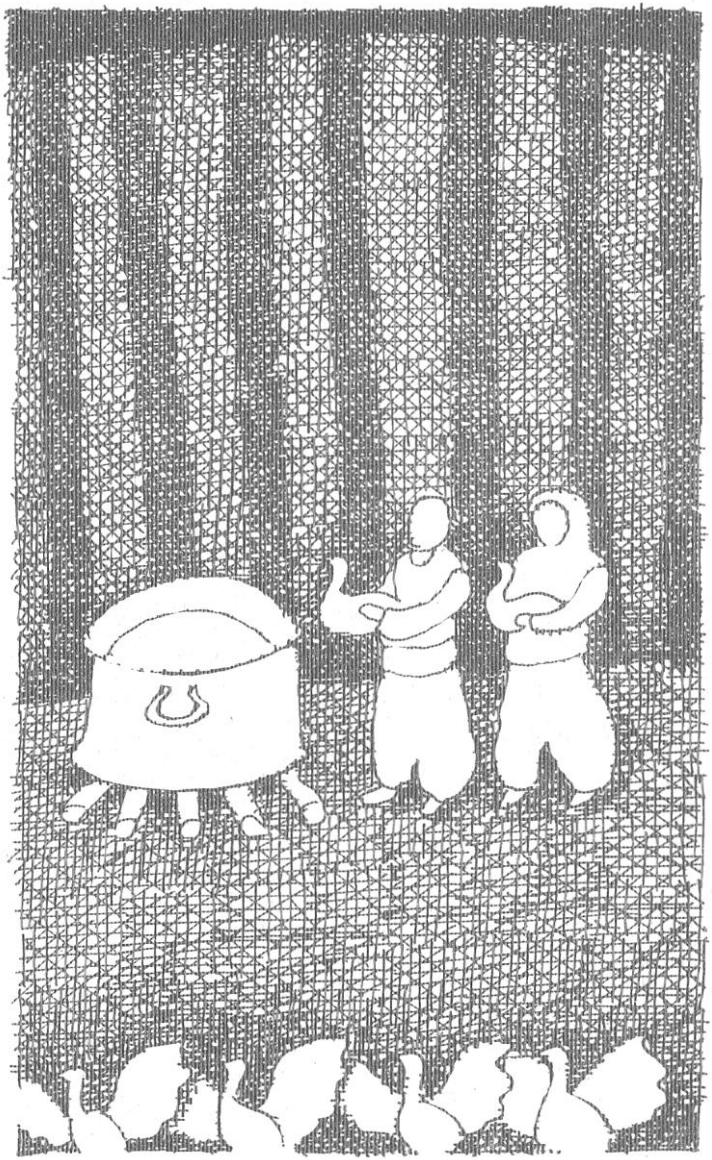
— Söyle canım Büdüm.

— Burada neler oluyor farkında mısın?

— Neler oluyor?

— Daha ne olsun istiyorsun. Anasının iki eli yanına gelesi kızcağızım. Bu kadar çok işin var da. onun için mi bu kazlara yetişemedin. Onların bitlerini ayıklıyamadın. Bak, Edi bak, kazlar nasıl ağlaşıyorlar. Kalk sıcak su getir de bunların başlarını yıkayalım.

Kalkıp büyük bir tencere su kaynattılar.

Kazları birer birer tutup kaynar suyun içine sokup çıkardılar. Sonra da duvarın dibine üst üste dizdiler. Hepsinin sesi sedası çabucak kesildi. Büdü,

— Görüyor musun Edi, dedi. Hayvancıklar nasıl rahat edip sakinleştiler.

Sabahleyin kahvaltıya oturduklarında Büdü, kızına,

— Anan sana kurban olsun kızım, dedi, Demek bu yere batası evde kazları yıkamaya vakit ayıramayacak kadar çok yoruluyorsun. Ama üzülme sen. Senin yapamadığını biz babanla yaptık. Gece su kaynatıp hepsini yıkadık. Onlar da ağlamalarını kestiler. Şimdi gık bile demiyorlar.

Kız, iki eliyle kafasını yumruklayarak,

— Allah canımı alsın benim, dedi. Rezil ettiniz beni. Geceleri kazların tısladığını hiç duymadınız mı siz?

Yine uşaklara para vererek çarşıdan kazlar aldırdı. Kocası görmeden kümese yeni alınan kazları koydurdu.

Dördüncü gece, Edi ile Büdüyü gazyağı ambarında yatırdılar. Gazyağını küplere doldurup duvarın dibine dizmişlerdi. Büdü, küplere bakarak,

— Edi, dedi.

— Söyle canım Büdüm.

— Şu işe bak Ediciğim. Kızımız bizim bu gece hamam yapmak istediğimizi anlamış. Küpleri kaynatıp yıkanalım diye de buraya yatırmış bizi.

Böyle dedikten sonra kalktılar, küpleri ateşte ısıtıp ısıtıp içindekileri başlarından aşağı döktüler. Sabahleyin döşeklerinden sokak köpekleri gibi kalkıp kahvaltıya geldiler. Kız, annesiyle babasının kir pas içindeki yüzlerini görünce korktu. Büdü,

— Kızıma kurban olayım, dedi. Sen ne iyi bir çocuksun. Bizim yıkanmamız gerektiğini nereden bildin de su küplerini doldurup ambara koydun?

Kız, ağlamaklı,

— Allah canımı alaydı daha iyiydi, dedi. Rezil ettiniz beni. Küplerde gazyağı olduğunu anlamadınız mı?

Sonra hizmetçilere döndü.

— Bunları hemen hamama götürüp bir güzelce yıkayın, dedi.

Edi ile Büdü, hamamdan dönünce kızı onları içeri almadı. Kapının önünde yanlarına bir testi şıra, birkaç metre kumaş, bir de at vererek,

— Kendi evinize gidin artık, diye yolcu etti.

Edi ile Büdü şırayı, kumaşı, ata yükleyip yola koyuldular. Hava çok soğuktu. Tükürük bile havada donuyordu. Gide gide bir yere vardılar. Vardıkları yerin toprağı soğuktan çatlamıştı. Büdü, toprağa baktı. Yüreği parçalandı.

— Edi, dedi.

— Söyle canım Büdüm.

— Yerceğizin tabanı nasıl çatlamış gördün mü kocacığım? Bana kalırsa şırayı buraya dökelim. Biraz yumuşatıp iyileştirsin toprağı.

Dediklerini yerine getirerek şırayı toprağa, çatlaktan aşağı döküp yeniden yola koyuldular. Bir süre gittikten sonra bir dikenli çalıya rasladılar. Rüzgâr vurdukça çalı sallanıyordu. Büdü çalıya baktı. Yüreği parçalandı.

— Edi, dedi.

— Söyle canım Büdüm.

— Şu dikencikleri görüyor musun? Soğuktan nasıl tir tir titriyorlar. Kumaşı üstlerine sarıp üşümelerini önlesek iyi olmaz mı?

Dikenli çalıyı da kumaşla sarıp sarmalayarak yeniden yola koyuldular. Gide gide yolda bir topal kargaya rasladılar. Aksaya aksaya gidiyordu. Büdü, kargaya baktı. Yüreği parçalandı.

— Edi, dedi.

— Söyle canım Büdüm.

— Şu kargayı görüyor musun? Şimdi yavruları yuvada oturmuş annemiz nerde kaldı diye acı acı düşünüyorlardır. Eğer gelmezse açlıktan ölürüz diye ağlaşıyorlardır.

— Güzel söylüyorsun ama, nasıl yardım edelim ona?

— Bundan kolay ne var. Atı kargaya verir çabucak yuvasına ulaşmasını sağlarız. Bizim ayaklarımız sağlam nasılsa. Biz yürüyerek de gidebiliriz. Öyle değil mi?

Edi de bu öneriyi akıllıca buldu. Bunun üstüne atı karganın yanıbaşına bırakıp yeniden yola koyuldular. Az bir yol gittiler. Yolda Derviş Babayla karşı karşıya geldiler.

— Derviş Baba, Derviş Baba, diye seslendiler.

Derviş Baba,

— Eveeeet, dedi.

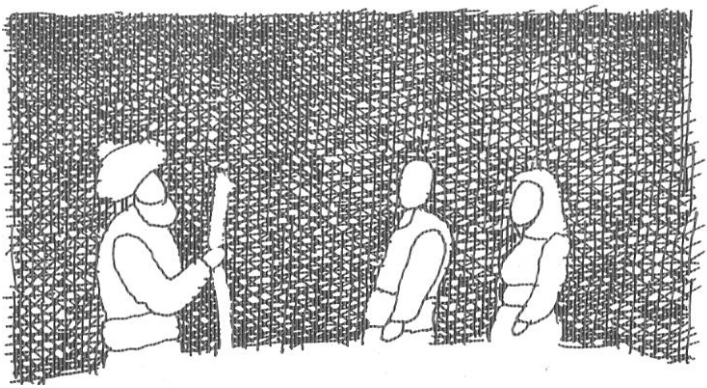
— Kelleyle paçayı yiyip tencereye başka şey doldurmak içi eve gittin mi, gitmedin mi?

— Yok yahu, dedi Derviş Baba. Benim başka işim yok mu ki kelleyle paça yiyeyim.

— Derviş Baba, dediler.

— Eveeeet.

— Para kesemizi alıp yerine kiremit par-

çaları doldurmak için eve gittin mi gitmedin mi?

Derviş Baba, sinirlendi.

— Defolun başımdan! diye bağırdı. Siz ne garip insanlarsınız be!..

Edi ile Büdü bu işe çok sevindiler. Yeniden,

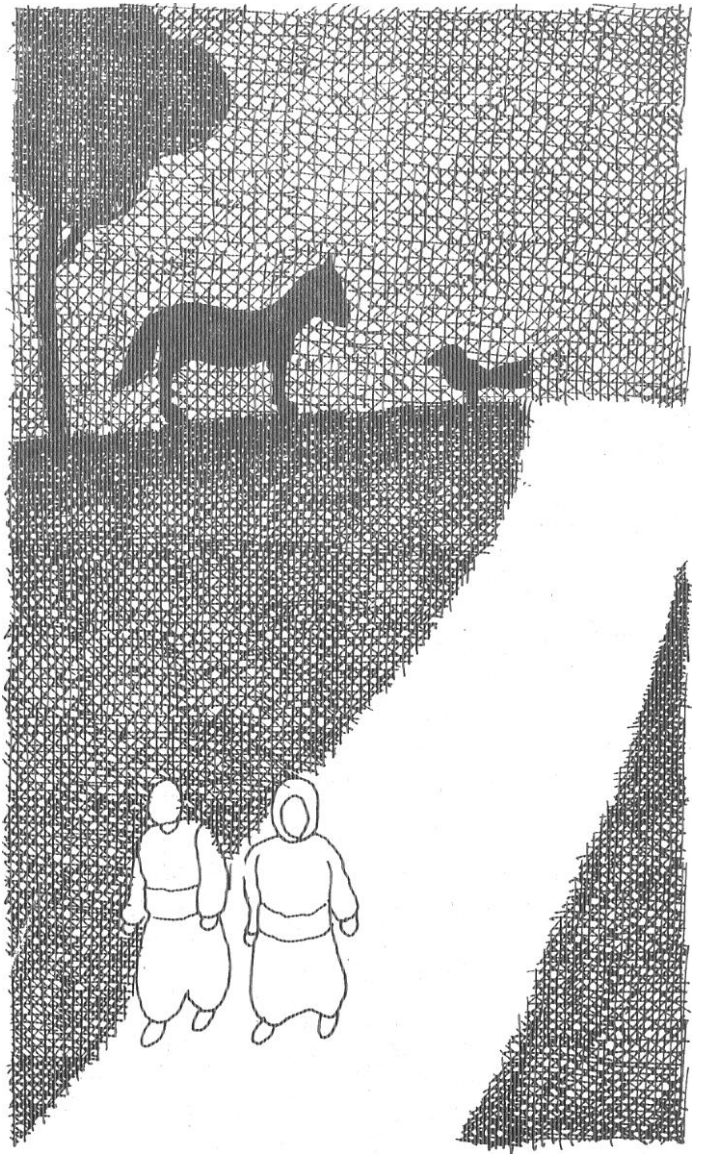
— Derviş Baba, dediler. Derviş Baba,

— Yine ne var?

— Derviş Baba, sakın gidip dikenli çalının üstünden kumaşı, topal kargadan da atı almayasın ha! dediler.

Derviş Baba, yine kızdı.

— Savulun burdan, dedi. Siz beni ne sanıyorsunuz yani. Başka işim gücüm yok mu benim. Çabuk tozolun karşımdan.

Edi ile Büdü yeniden yola koyuldular. Derviş Baba da onlar uzaklaşır uzaklaşmaz gidip kumaşla ata sahip oldu.

Edi ile Büdü eve varınca öyle yemeği yemek için tencereyi tandırdan çıkardılar. Bir de ne görsünler. Derviş Baba hepsini silip süpürmemiş mi? Ne kelleden, ne de paçadan eser var. Para kesesini aradılar. Kesenin içinin para yerine kiremit parçalarıyla dolu olduğunu gördüler.

Yumruklarıyla kafalarına vura vura oldukları yere çöktüler.

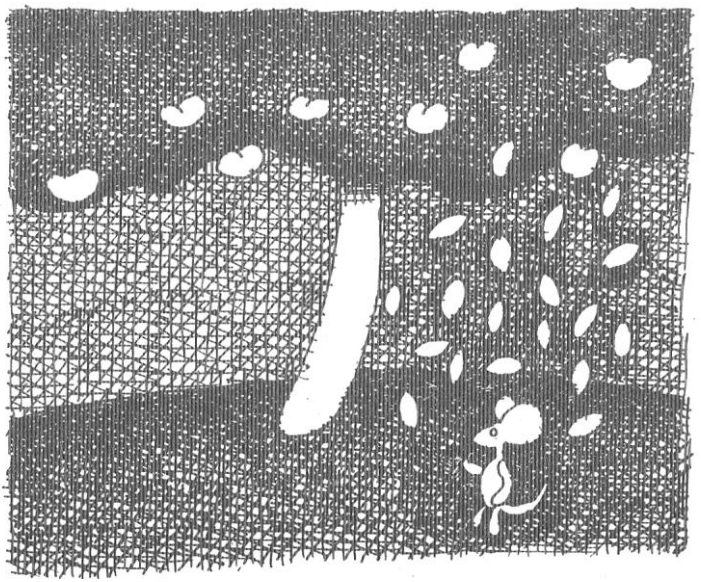
AÇ FARE

Bir zamanlar dağda yaşayan bir fare vardı. Bir gün karnı çok acıktı. Üç tane elma koparıp yemek için bir bahçeye girdi. O sırada bir rüzgâr esti, elma ağacının bütün yapraklarını farenin başına döktü. Fare bu işe çok kızdı. Hatır hutur yaprakları da yiyip bahçeden çıktı. Yolda birini gördü. Elinde su kovası vardı. Evine gidiyordu.

— Ey insanoğlu, dedi adama. Bahçeden üç tane elma koparıp yedim. O sırada rüzgâr esip yaprakları başıma döktü. Ben de kızıp onları da yedim. Şimdi de seni yiyeyim mi?

Adam,

— Kovayla başına bir vurdum mu, dedi, olduğun yerde pestilin çıkar, ölürsün!

Aç fare, adamı yakaladığı gibi yutuverdi.

Gide gide bir yere vardı. Vardığı yerde düğün yapılıyordu. Yeni gelin mangala kömür koymuş, ateş yakıyordu.

Fare,

— Gelin, gelin! diye seslendi. Bahçeden üç elma koparıp yedim. O sırada rüzgâr esti, yaprakları başıma döktü. Ben de kızdım, onları da yedim. Elinde kovasıyla su taşıyan birini gördüm yolda. Onu da yedim. Şimdide seni yiyeyim mi?

Gelin,

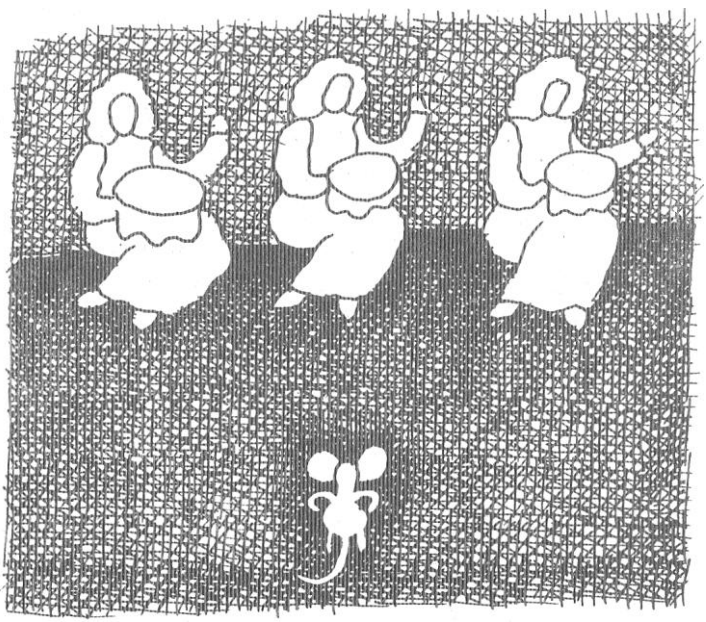
— Hadi ordan, diye çıkıştı. Şu yanan ateşi kafana geçirdim mi kebap olur gidersin.

Aç fare, gelini de bir lokmada yutup yola düştü.

Gide gide bir yere vardı. Bu vardığı yerde kızlar oturmuş gergef işliyorlardı.

Fare,

— Güzel kızlar, dedi. Bahçeden üç tane elma koparıp yedim. O sırada rüzgâr esip

yaprakları başıma döktü. Ben de kızıp onları da yedim. Kovayla su taşıyan adamla düğündeki gelini de yedim. Şimdi de sizleri yiyeyim mi?

Kızlar,

— Şu gördüğün iğnelerle gözlerini oyarız senin, dediler.

Aç fare onları da yutup yoluna gitti.

Gide gide misket oynayan oğlanların yanına vardı.

— Çocuklar, dedi. Bahçeden üç elma koparıp yedim. O sırada rüzgâr esip yaprakları başıma döktü. Ben de kızıp onları da yedim. Kovayla su taşıyan adamla düğündeki gelini, üstüne de gergef işleyen kızları yedim. Şimdi de sizleri yiyeyim mi?

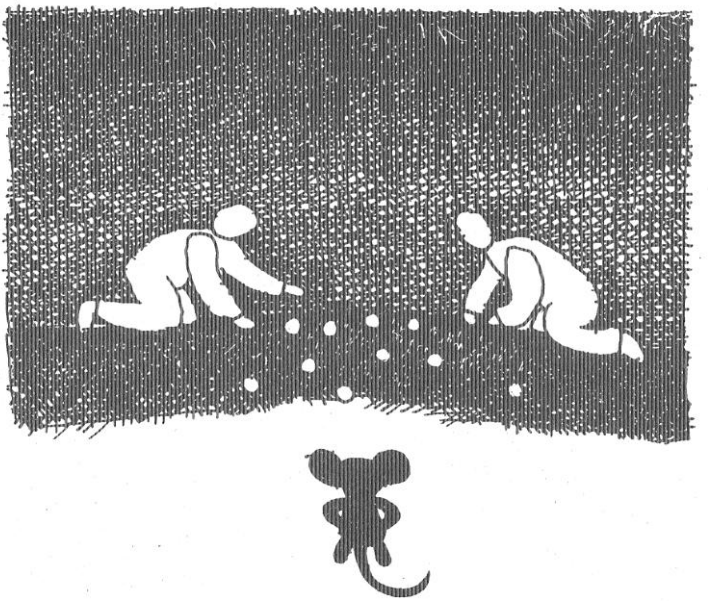
Çocuklar,

— Seni geberik fare seni, dediler. Üstüne öyle bir misket yağdırırız ki, dünyaya geldiğine geleceğine pişman olursun!

Aç fare, çocukları da yutarak başını alıp gitti.

En sonunda yaşlı bir kadına rasladı.

— Hey kocakarı hey, dedi. Bahçeden üç elma koparıp yedim. O sırada rüzgâr esip yaprakları başıma döktü. Ben de kızıp onları da yedim. Ardından kovayla su taşıyan ada-

mı, düğündeki gelini, gergef işleyen kızları, misket oynayan çocukları da yedim. Şimdi de sıra sende. Seni de yiyeyim mi?

Yaşlı kadın biraz düşündü.

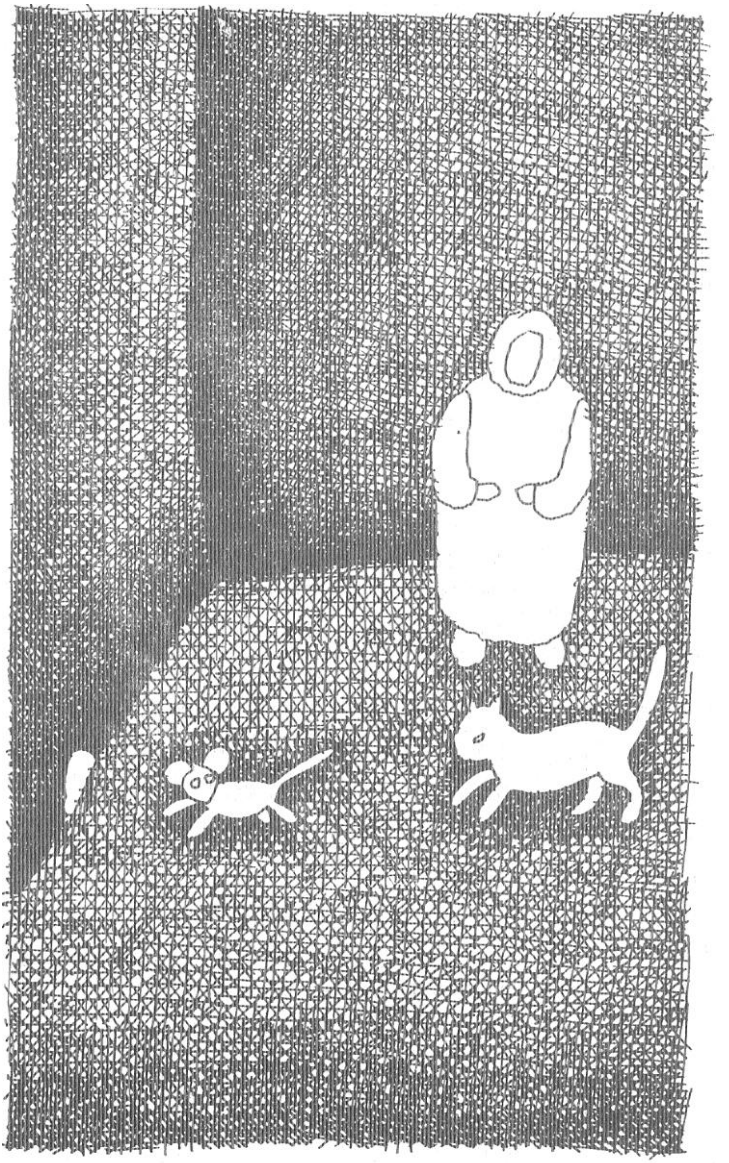
— Bir deri bir kemik kocakarının biriyim ben, dedi. Benimle doymazsın sen. Oysa dün gece ağzına lâyık bir tirit yapmıştım.. Gidip getireyim de onu ye.

Fare,

— Çok iyi, dedi. Git getir hemen. Ama çabuk dön!

Kocakarının tüyleri parlak, besili, çevik bir kedisi vardı. Evine gidip kediyi eteğinin altına gizleyerek geri geldi. Farenin yanına yaklaşınca,

— Gel, tiridini al ye, dedi. Eteğinin altına gizlediği kediyi farenin üstüne saldı. Fare, kediyi görür görmez kaçtı. Kedi, kovaladı ama tutamadı. Fare, bir deliğe girip gizlendi. Kedi, deliğin ağzına oturdu. Farenin delikten çıkmasını beklemeye başladı. Bir süre geçtikten sonra ses seda kesildi. Fare, iki yanına bakındı. Kediyi göremedi. Beklemekten yorulup gitmiştir, diye düşündü. Yavaşça başını delikten dışarı çıkardı. Ama bu kez, kedi aman vermedi. Pençesini uzatıp fareyi tuttu. Karnını boydan boya yırttı. O zaman önce elindeki su kovasiyle adam, ardından gelin, daha sonra gergef işleyen kızlarla misket oynayan çocuklar dışarı çıktılar. Hepsi de, daha da semirsin diye, kediye, yemesi için, bir sürü yiyecek getirdiler. Okuyanların yüreği esen, günleri şen olsun.

KURT İLE KOYUN

Bir zamanlar bir kara koyun vardı. Bir-gün koyun yalnız başına otluyordu. Bir ara başını kaldırdı, bir de ne görsün, çoban uyu-muş, sürü de görünürlerde yok. O sırada aç bir kurdun üstüne doğru geldiğini gördü. Kurdun gözlerini kan bürümüştü.

Koyun,

— Selâm! dedi kurda.

Kurt, dişlerini gıcırdatarak,

— Selâm, zehirli yılan, dedi. Sen bu-rada ne arıyorsun? Bilmiyor musun bu dağ-

lar bana babamdan kaldı. Seni şimdi yiyeyim de gör.

Koyun, durumunun çok kötü olduğunu anlamıştı. Bir oyun düşünüp burdan tüymesi gerekiyordu.

— Bak, dedi kurda. Doğrusunu istersen, ben inanmıyorum bu dağların senin babanın malı olduğuna. Biliyor musun, ben her şeye öyle hemencecik inanmam. Eğer doğru söylüyorsan bir yatırın türbesine gidelim. Sen mezara elini koyup yemin et, ben de sana inanayım. O zaman afiyetle ye beni.

Kurt içinden,

— Amma manyak koyuna raslamışım ha, diye güldü. Önce dediği gibi gidip yemin ederim, sonra da lokma lokma yapıp bir güzel yerim koyunu.

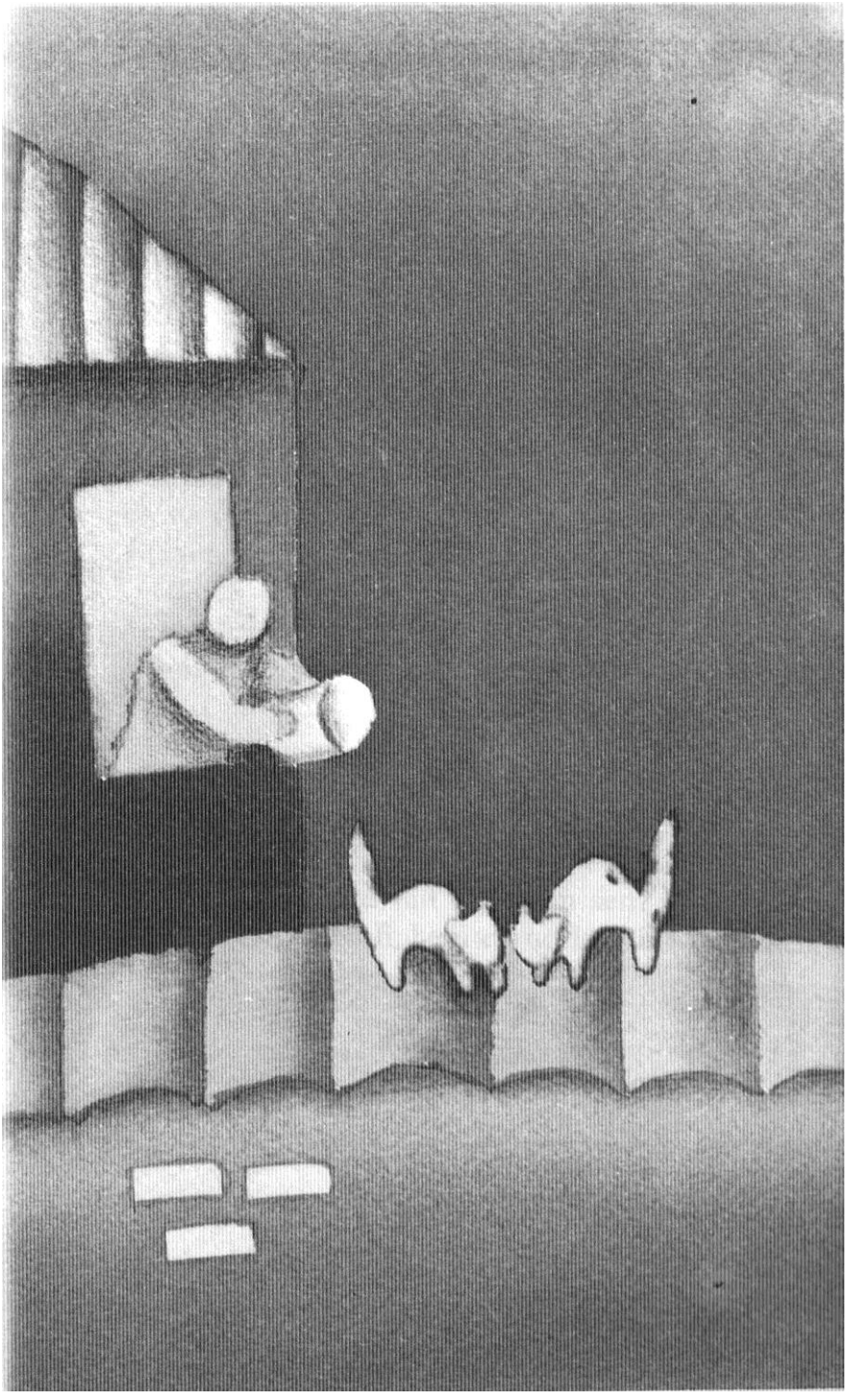
İkisi de gide gide bir ağacın altına vardılar. Sürünün köpeği orda yatıp uyumuştu.

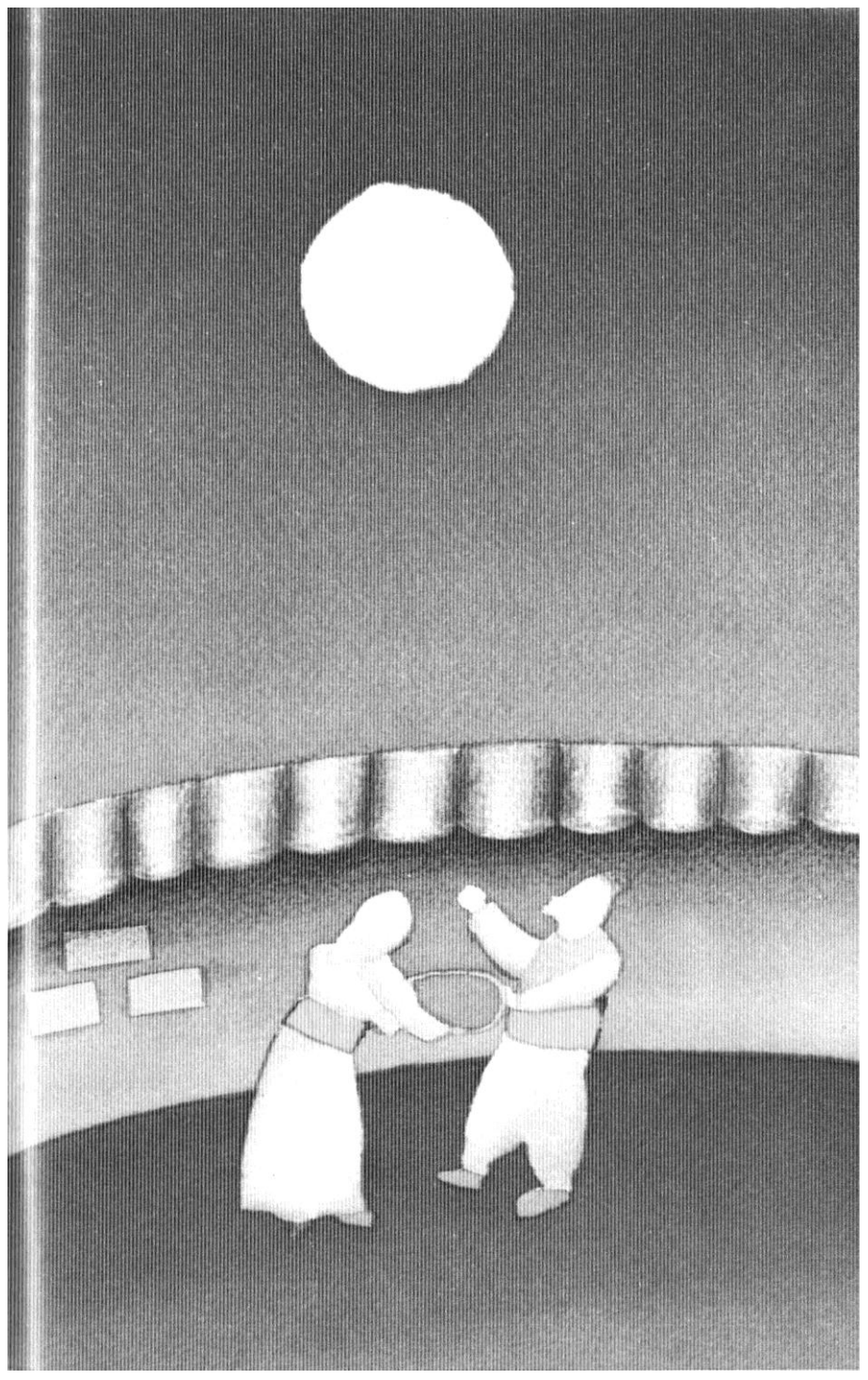
Düşünde kendini köpeklerin kıralı olarak görüyordu.

Koyun,

— Kurt kardeş, dedi, yatır burda işte. Artık yemin edebilirsin.

Kurt, and içmek için elini kaldırıp ağaca dayadı. O sırada uykusundan uyanan köpek, üstüne atılıp boğazına yapıştı.

İÇİNDEKİLER

başkan keçi 5
inatçı kediler 21
ah masalı 27
edi ile büdü 49
kurt ile koyun.... 74

Behrengi adını artık hepiniz biliyorsunuz. Yazdığı sayısız masallarla, öykülerle, haksızlığa, yoksulluğa başkaldırmış yiğit bir yazar. **İnatçı Kediler,** bu usta yazarın kısa kısa masallarından oluşan bir kitap. Okurken bir düş dünyasında gezeceksiniz. **Behrengi**'yi okumak, arkadaşlığı, dostluğu, kardeşliği öğrenmek demektir. Onun işi, insanlara sevgiyi öğretmektir. **Arkadaş Kitaplar** dizisinde **Behrengi**'nin pek çok kitabını yayımladık. Okumadıysanız ne yapın edin, bulup okuyun. Çok seveceksiniz. Bu kitapları okuyunca kişiliğinizi bulacaksınız. Arkadaşlarınızı daha çok sevecek, insanları daha kolay tanıyacak, çevrenizde olup bitenleri daha iyi kavrayacaksınız.

kapak : **Turgut Keskin**

15 lira